MNOSZ 5608. Tf. Sp A4. Fogyasztói ár: Ft 9·50

1958, 1959, 1964, 1965

Das Grunderlebnis des Geistes.

Die Bedeutung der Philosophie der Freiheit

Denken und Fühlen. ~~Das reine Denken~~

Das Reine Denken und die reine Wahrnehmung

Das höhere Ich.

Pünkösd 1959

Ap. Csel. 2.

1. És mikor a pünkösd napja eljött, mindnyájan egyaránt együtt valának.
2. És lőn egy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zúgolódása, és betölté az egész házat, a hol ülnek vala.
3. És megjelentek előttük szétoszló tüzes nyelvek és ülé mindegyikre azok közül.
4. És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, a mint a Lélek adta nekik szólniok.
5. Lakoznak vala pedig Jeruzsálemben zsidók, istenfélő férfiak, minden nép közül, mely az ég alatt van.
6. Miután pedig az a zúgás lőn, egybegyüle a sokaság és megzavarodék, mivelhogy mindegyik a maga nyelvén hallhatá őket szólni.

A elmondott sorok a nyelvek megjelenését újják le. És a nyelvek a nyelvel sokra, minden leírás nincs itt. A János ev. ban olvashatjuk:

3.7. Ne csodáld, hogy azt mondám neked: Szükség nektek újonnan születnetek. 8. A szél (nyelv, Szent) fúj (nyelv), a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy: így van mindenki, a ki a Lélektől (nyelvektől) született.

Aki a nyelveket tapasztalja, ebben a tapasztalatban teljesen feloldódik. Világosságnak vele, fényből, ami elűz minden sötétségtől. Az ihlet élményét csak a „hang", a nyelv hasonlatával lehet leírni. De hogy csak ez lehetne, a nyelv zúgása, és más, „viharnemű" jelenést nem, hogy kívánatos-e egy lejátszódó leírásra azt a teljesen más tapasztalatot: a nyelvekét?

A vergiliusi leírásban Aeneas a Sybilla előtt áll. A jövő neve is a nyelvtől. A Cumaei barlang száz nyílása magától felnyílik, mikor az Isten, Apollon a Sibylla jövőjük nagy tapasztalatára ihlik. Kijelöli a nyelv, a barlang (gondolhatunk a platóni hasonlatra) belső a verselés: a

nellem.

Πνεῦμα mint a nél, pneuma mint nellem. A hasonlók eredete minden valamiféle valóságos vonzat takar. A pneuma belépnek az emberbe: a nellem; de az ember nellemiségének finom rétegei a lélegzés, a „levegő" belépése, a ~~„belső létezése"~~ megtermékenyítő, amely „levegő"-lépés nélkül nem jöhetett volna létre. Milyen komoly a törődése az emberi lélekzésnek!

Lemerülés a vízbe, a bukdácsolás után. A „levegő"-ből kiválik az oxigén a „vízből" műtőbe nyomódik; a víz az még jószínt marad. Az ember oxigén-kapcsolású „légzőszervé" válik. Így lesz „eleven nellemmé", a Biblia szerint mondva. Akárhogyan az atmoszféra több fajtából áll; fajtalásnak kell ezt a fogalmat tekinteni, amikor a légy a műtőből elemeire szétválik. Fajtalás fogalmát az ember fejlődése is: a természetbe belépni ki, ami ~~bűnből idézett~~ létezéséhez működésére, de szűkös mértékben nem tartható. Az atmoszférából válnak ki mindazok a molekulák, amelyekből minden testiség felépül. A levegő az éltető elem, ami összemarad; ebben testesülhetnek meg az emberi „vérű" nellemi hierarchiák; köztük a legfőbb vérű": Jehova. Az emberbe fújott nellem: „levegő": az istenség finom teste; a „lélek közönséges" nellemiség finomanyagiságában. A lélegzés: lélekzés. A levegőben lakozó nellemiségek az ő nellemnek hívták. A lélek ~~a ht. nellemmel való eltöltődés~~ az emberi önfejlődésnek ~~A lélekzés fogalmát a bennük~~. Ez az alapja. Az, amikor valaki önmagát egy nemet istenségnek, megtisztítóra: a Mennyei keresztet, így hívták: a ht. nellemmel való eltöltődés lélekzés!

A ht. nellem legelső hiteles tettében azonban az emberiség kötelékekben nyögdécselt. Nem egy, sok Jahve építi így a családi, törzsi, népi kapcsolatot, amelyen át a nyi benntében a nellemiséghez jutott az ember, tudatnak lecsökkentésére útján.

A polytheizmus azonban az emberegyenértékű vége felé. A vérségi kapcsolatok ideje lejárt. Az individuális benntés ideje közönt be

a kinetikus impulzussal. „Ahol nem hagyja el a gyűlölet és az ijedtség, ott lehet az én tanítványom." A individualizmus oldása a nemtörődés, az egoizmus. A kinetikus impulzus ezért az individualizáló impulzus mellett a testvériségért is hozza: a szeretetből, szabad szeretetből létrejövő" testvéri közösségért.

Ennek minőségi és alkotó ereje az új Szt. Lélek.

Az új Szt Lélek úgy beszél az apostolok szájából az első keresztény Pünkösdkor, hogy mindenki, a műveletlenek is, kiki a saját nyelvén érti.

Nem egy nyelv az, ami a sok jelenben istenségnek felelhet meg, hanem világnyelv, összes, a testvéri közösség nyelve, mely minden embert átfog. Honnan lehet ez?

Az beszéd a lépés pontján. Kétféleképpen is. Egyrészt úgy, hogy ugyanaz az istenség, ami a lényében lakozott, tette lehetővé a jelen kialakulását, adta az emberi nyelvek beszédét. Másodszor: a beszéd képessége emberi. Emberi az ember belső világi életéből.

A belső világi életben, a kinetikus időn túl, az ember a nemzeti lényéhez hasonulóan lélegzik él. Légzésében ritmikus elem is van, lélekzési elem. De ez a ritmus, ez a lélekzés abból áll, hogy hol önmagára feszül a nemzet, hol a világminőségre, a világnemzetre fel. És minden pontja van, mint a földi életben: ha lefelé tekint, nem akarnak látja, hanem szigetelődik, ha onnét nem önmagát érzékeli, nemzeti egy szűk területét, hanem a nemzeti lényeket, a hierarchiákat, egy a hierarchiákkal, önmagában, a hierarchiák önmagát. Ha lefelé tekint, erőket látja. De ha onnét ez az élményünk volna, elveszítenénk önállóságunkat, individualitásunkat. Ezért ritmikusan elkerülnünk ez a tudat, a hierarchiákkal töltött tudat. Mintegy kifelé tekintünk: és önmagunkat erőkifelé. Ez a ritmikus váltakozás az ember „lélekzése" a belső világi létben a hierarchiákkal való tudati együttlét és önmagunk önkénte, a lélekzés eredménye a szeretet egy nemzeti és a szabadságimpulzus, mely benne

a földi élet után el. A hierarchiában alul helyezkednek el a nemtet és mindenütt képviselik; ez a kozmikus belépés eredménye. A lépést tekintése, belépése, a kozmikus magyar ország élmény emléke éppen az emlékezőképesség itt-Földön. Az emlékezés egyénünkre, egyediségünk és önállóságunk: együtt: szabadságunk alapja.

A kozmikus lélekzés, belépés és kilépés, a hierarchiából alul együttlétel és a magyar ideje, a kozmikus lélekzés központjaként a Földön: az emlékezés és a nemtet képessége. És ez a „hely" a földön is összefonódik a lélekzéssel is ezzel együtt hozza létre a bensőt és önnön létét. A bensőt egyik alapja az emlékezés, az képesség, amelynek nélkül nincs bensőség. A nemtet a bensőt magyarázta emlékezés. A nemtettel alul képes létét mutatja a hangulatos a földi bensőség kezdetén, a madarak hangja a madarak idején. Az az emlékezés és a nemtet ereje egyenül a bensőben, az emlékezet hangban.

„Sprechen und Singen sind beim Menschen ein wechselseitiges sich Durchdringen von der Kraft der Erinnerung mit der Kraft der Liebe."

Az hogy a kozmikus gondolatok és erők összege. A belső utáni létben a hogyot lélegzetük be és ki, mellemi bensőt az hierarchikus égiekkel. Ennek maradéka a földi bensőt. Az emlékezet komponens: a nyersbeli utánérzése. Az szabadító, hangi komponens: a nyersbeli hierarchiák utóhangja, emléke.

A földi bensőt ma alig közöl valamit azon túl, ami állandóan hangzik. A hangzó művészetekben azonban, a versben és a zenében közelebb lépünk a belső utáni életben és az alapi ősi szabadító nyomásának fejlődést: az emlékezetekben a mellemi világ hegyeinek a közvetlen jelenben.

A pálos bencés a bűnbeesés nélkül más lett volna. Nem lett volna differenciálódás, nem lett volna többféle jelző: az a differenciáltság a luciferi lázadástól származik. De nem is lett volna állandó. Az bűnös világ értékelése nélkülözi utolsó alapját és az a nélkülözés a lélekzéssel összekapcsolódva változásra és újításra benédekét ihlette volna. Ez az elvesztett bencés, az elveszett ige, annak keresésében volna... Ez a bencés jelenik meg az Út hellenizmusának bűnösökhöz. Ezért éltet mindenkit.

Mindenben bűn megbocsátható, kivéve a Szt. Szellem elleni bűnt. A Szt Szellem az egyetlen, korlátlan emberi igazság nélkülözője, a korlátlan bölcsesség. Az a mértékben igazságban egyesülő ember meg az emberiség: valamikor minden kérdésben igen egyértelmű lesz az állásfoglalás. Az igazság nélkülözője ez.

„És megismeritek az igazságot és az igazság megszabadít titeket bennetekben." Mire igaz? Görögül ἀλήθεια: kinyilatkoztatottság, el-nem-rejtettség; ami nem okkult többlet: a nélkülözés világ. Nem orthotés: Richtigkeit: ez az emberi megismerésre vonatkozik; a tárgy igazára; az el nem rejtettség. Az igazságot sokszoros fényben, lepleket lehajtva el előttünk: testünk, lelkünk nemcsak ösmeretet közvetítő befogadóképességünk az igazságot is elsajátítja előttünk és mel a szabadságot is. Mert szabad az ember csak a nélkülözésben lehet, csak a nélkülözéssel együtt lehet. Az Út hellenizmusának igazsága, a megszabadító igazság, a szabadság nélkülözése. Mert a Szt Szellem testtévő közösség a szeretetben elsajátít. A szeretet feltétele az egyénség, a szabadság. Ezért a Szt Szellem pünkösdkor mint sokszínűség jelenik meg: minden apostol más-más tűznyelvben, más egységes volt a jordáni keresztelőnél, a Szent Szellem pompájában.

Az apostolokat a három bencével istenáldás szavakkal indították. 10 napos nap sötét nap előzte meg a Pünkösdöt. Ezt a sötétséget el kell tudni viselni. Ez az elviselni tudás a nélkülöző elhagyatottságunk, az előfeltétele

a mellem tyrannitásának. És mikor az élnek jelentették, akkor is
tudni kell türelemmel várni és megkülönböztetni, mert nem minden
nyár a mellem nele, sőt sokszor Illés próféta jelenti előre bejelentését
egy darabig. Előre elrejtett. Akár hiszitek őt. (Kir. III. I. 19.11.)

„És monda: Fogj ki és állj meg ezen a hegyen, az Úr előtt. És ímé ott az
Úr volt elmenendő". És az Úr előtt nagy erős szél, a mely
a hegyeket megrontja és megharasztja a kősziklákat az Úr előtt; de az
Úr nem volt a szélben. És a szél után földindulás lett; de az
Úr nem volt a földindulásban sem. 12. És a földindulás után tűz jöve,
de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és nesztelen
(hangos) hallatnak (ein stilles sanftes Sausen). 13. És mikor Illés ezt
hallotta, befedé az ő arcát palástjával, és kimenvén, megállt a barlang
ajtajában, és ímé szózat lőn ő hozzá, a mely ezt mondá: Mit tesz-
sz ott Illés?

Június 1959

1. A János evangélium mondanivalójáról.

Amint azt Dr. St. műveiből tudjuk, a János evangélium szerkezete négyes rendszerű. Legegyszerűbb: a kozmikus Ige, a Logos, a világ-élet szerkezetéből indul ki a palesztinai eseményekhez. Kerdelete nem a kinyilatkoztató kerdetével azonos: kerdetben van a Logos ... a világ-kerdet kerdett-előtörténetében gyökerezik. Mert a kerdet görögül χάρις egyúttal a malkodást is jelenti, a fő-nemzést, pneuma-caput-et fejedelemet, principiumot, amit kerdet és elő vagyis első" hely egyúttal. Pneuma előtt állunk a capio igéből: principium (a történés/a világ/a evangélium elején) kerdetelőtörténet tehát.

A kerdetelőtörténetből előlépve lép ki a világtörténettel a Logos. A lét, az élet, a világosság képeiben át, a Saturnus, Nap, Hold planétainkarnációkon át eljut a vöröshely, a Földinkarnációig. A Föld a világosságot egyelőre nem fogadja be; a Logosnak testet kell öltenie, be kell működnie a nyugvóig. Ez megtörténik a zsidó keresztelésko. Az emberi testbe költözött Logos útja azonban tovább is lefelé vezet: az emberi testtől alacsonyabb világokon az emberi meg-nem-értési a kereszthalálig, megcsontosodott, bűnös emberiségbe. A leereszkedés útja nem mindjárt lép ebbe a mélybe. Előbb az emberiség alsóbbrendű legmagasabb képviselőivel találkozik: a mintatanítványok képviselőivel, bennszülöttekkel, bölcsekkel. Először Ker. János találkozik; azután két mintatanítvány két tanítványával, a mészárossal és tudóssal, majd Simon Péterrel, a főtanítvánnyal. Ők hárman együtt számos mintatanítványt képviselnek, éppúgy Nathanael is, aki a Buddhához hasonló bennszülött bölcsességet hordozza. A János ev. 2. fejezetében, a kánai menyegző a régi női-anyai mintatanítványok fejében áll; a 3. fejezet a zsidó bennszülött legmagasabb képviselőjével való találkozást írja le. A 4. fejezet a samáriai asszonnyal való beszélgetés: a régi szamaritánus mintatanítványok vonzási jelenetét mutatja be. A 5-ben a Bethesda-tó gyógyító mintatanítványa. Ezzel az öt fejezet a képeit jelenti a közönséges emberekhez való leereszkedésben,

a következő öt már kívülis fejezet: vita, megnemértés, panaszos, ellenséges, zúgolódás, botránkozás, gyilkos indulat a vita során jövőjének emberi. Megvalósítják közösen; nem nélkülözik a csodát és fölgyet, hogy a nomádi ünnep, a szüreti sötét ünnep helyébe az igazi Húspot, - Húspot, a csalódás hozza.

A 10. fejezet így összefügg:

39. Ismét megharagszik azért őt fogni; de kimene az ő kezéből. 40. És újra elmene túl a Jordánon, arra a helyre, ahol János először keresztelt vala; és ott maradá. 41. És sokan menének ő hozzá és mondják vala, hogy: János nem tett ugyan semmi csodát; de mindaz, amit János e felől mondott, igaz vala. 42. És sokan hivének ott ő benne.

Az evangélium 11. része, a középső fejezet, fordulópont: Jézus feltámadásának leírása; a legmélyebb pont egyúttal a hegyes piramisának közepén: halálos szenvedés a legszélsőbb ellentétek feszültségében és a legmélyebb megbotránkozás okozója egyúttal a betegségből életre keltésével. Ennek jegyében áll a 12. rész is. Az utolsó kettő az, ahol Lázár neve elhangzik. Innen kezdve a 16. mellett hiányzik a testőr.

A 13 - 17 öt fejezet a tanítványokkal való foglalkozást újítja le: utolsó vacsora, búcsúzás, Péter botlásának megjövendölése; a Vigasztaló, a Szent. Szellem ígéretei; a "nő" és "ő" hasonlat, az elválás a Kinyilatkoztatás ígéretéig (16.) végül az Atyához való imádság a tanítványokért.

A 18 és 19. fejezet a két passió fejezet: elfogatás, Péter megtagadása, keresztrefeszítés.

Az utolsó a fejezet a feltámadás utáni eseményekről szól: ismét tanítványi fejezetek. Így lesz három hetessé 1-5 és 11-12.: mintegy ünnepi ívűek; 6-10 és 18-19 kívülis fejezetek; 13-17 és 20-21 tanítványi ívűek.

2. Keresztelő János és az egyházi János.

A mintegy negyedórás első találkozás Ker. Jánossal utáni találkozásnál keresztelők.

1,5. És a világosság a sötétségben fényük, de a sötétség nem fogadta be azt.

6. (De) Lett egy ember, akit az Istentől küldött ember, kinek neve János.

7. Ez jött tanúbizonyságul, hogy bizonyságot tegyen a világosságról...

Ker. János az első "felismerés". Mondhatnánk, hogy az egyetlen, ahol önmagából ismeri fel Krisztust, mert a többiek mind igyekeztek a mellette első, amely belőle, Krisztusból kisugárzott.

Ker. János nem fogadja be a világosságot, tanúbizonyságul jön.

12. Valakik pedig befogadták őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek...

14. És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, a ki teljes volt kegyelemmel és igazsággal).

Voltak tehát, akik befogadták őt. Ez alkalommal az egyházi irányzat emberei, akiknek a fenti sorok mintegy magyarázatul szóltak.

17. 1,1—

A mi hallásunkról jegyezte meg, a mit hallottunk, a mit szemeinkkel láttunk, a mit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek igéjéről...

Zsel. 1,2.

A ki bizonyságot tett Isten Igazáról és J.K. bűnösítéséről, amint látjuk...

A 15. vers ismét Ker. János bizonyságtételéről szól.

A két János ebben a fejezetben mindig egymás mellett lép fel.

35. Másnap ismét ott állt az ő két tanítványa közül;

36. és rátekintvén Jézusra, amint ott jár az, mondá: Ime az Isten Báránya!

41. A kettő közül, a kik Jézustól ezt hallották és őt (J.K.-t) követték vala, András volt az egyik, a Simon Péter testvére.

A másik nevét nem említi, nyilvánvalóan azért, hogy az olvasó

minőj a kétkedés marad.

Ahogy az első mágusfajta Kar. Jézushoz járulásának, az evangélium egész során az Ev. János bizonyítékát mutatja.

21,24. És ez az a tanítvány, a ki bizonyságot tesz ezekről és a ki megírta ezeket és tudjuk, hogy az ő bizonyságtétele igaz.

Az ev. könyvi fejezete épp az ev. János világról való. De előtte közvetlenül a 10. rész végén a most említett vonal Kar. Jézusról.

Kar. Jézus beavatási initiatikus; miracles - mintegy mult, paradicsomi állapotba való visszavivés a Jézus keresztség. Tellioták az Ev. Jézus beavatásra: exhibitionismus, a végső példaképe a megismerése felé vivő, ő az Apokalipsis vége. Hallból tanítja fel Jézust Kr. Földdel egy emlő Kr.-t élőt.

Mindkettőnél előfordul és csak mikor a Bűn és a Világ mostanra.

Jézus: Punkt, mihint étel, kent. Illés: Mt. 3,4 szemben a Jézussal a mikor pedig vonul. 2 Kir 1,8: ő nőnemű ruhában, derekán bőrövel felövezve. Buddhai bőrű beavatott.

Jézus: Bejáratkeresési, vivő, megyei semmisben.

Kar: Hallból, nőiségen át. Jézusból.

Ev.: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá?

Te kövess engem. Kimúlva mint a beavató az utolsó közé, hogy az a tanítvány nem halt meg; pedig János nem mondta neki, hogy nem hal meg, hanem: ha akarom, hogy ez megmaradjon míg eljövök, mi közöd hozzá. Megmarad, jóllehet a Kr. áthatotta Földlényünk, mint a Kr. impulzus legyőzhetetlen, az Ev. és az Apok. nőnemű át.

Jézus Hozzá.

Keresztelés és misét.

Hogy a Keresztelőt miért tisztán állandó el kerülnek Gyermekbetegségeitől, azt a Nikodémus fejezetből kitűnhetjük.

3.) - A Nikodémus fejezet.

A mielőtt minta a egyetlen régi ellés, amelyben a szükségnek semmi nincs nem jut; a Atya mintázásunkra épülő ellés az. Ehhez adta az Atya ismeretet nyerés tárgyát, mennyei lelkiek formában nem mára ennek, éleu, ezért a Schimmung tárgyalta, mesen még a lelkiek hetyet nem mutat fejlődésre. Az Atya-lelkiemberhez ismerni Nikodémus és. Ezért a meditáció, éjjeli találkozásra Krisztus a mielőtt (a szükség) mintázásunkra emlékeztet:

3, 5... Ámen, Ámen mondom néked, ha valaki nem születik vízből és mellen-től (lélegzéből) nem mehet be az Isten országába.

6. Ami testből született, test az; és ami nellentől született, nél-lél az.

8. A nél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy: így az minden, aki a nélből hellentől született.

Nikodémus nem ért:

12. Ha földiekből szólva nékted és nem hisztek, mennyiekből szólok nékteh?

13. És senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, a ki a mennyből alászállott ebé, az emberek Fia, a ki a mennyben van..

Nikodémus, Izráelita, mikodemus, mégsem érti. De ez nekteh, hiszen a meditáción képes volt és tudjuk, hogy a belső tanítójához-közel tartozott.

Az ev. kontrapunktikus nehezített „ellenző", hogy ugyanabban - fejezetben Jézussal is nő az.

25 – 33.

4.) Az igazság.

Mi az oka annak, hogy a korabeli emberiség legjobbjai nem ismerik fel a prédikáció célját Messiás-tanításban? Világi hatalmat, uralkodót, földi királyságot várnak szellemtől való elkötelezettségükben, azt amivel az ördög kísértette J.K.-t a pusztai kísértés után, azt, amivé (mint azt Dostojevszkij kitűnően megvilágítja) az egyház is a történelem során vált. De ezt a "külső" hatalmat titkos mellékes tudás támasztja alá. Elsősorban gyógyító előtt lezajló csodák és jelek és a földi királyságnak semmi jele, ellenben: megújulás, elhagyatottság, újjászületés: a körülmények nem változnak meg, de a viszonyulás ellen nem hiú ambíciókat. Az igazság nyilvánvalóvá lett a csodatételekben: de nem a korabeli igazság volt.

Mert az igazság két fogalmat jelent: először az adaequatio intellectus et rei-t, a megismerés egyezését a megismerttel. Ebben a fogalmazásban az igazság a "megismerés" rajtuk, az ὀρθότης = Richtigkeit. Der rechte Weinstock.

A másik fogalma az azonban egy másik igazság fogalmat feltételez: az el nem rejtettség jellegével bírót. Az igazság: el nem rejtettség, kinyilvánítottság, ami nem „okkult"-ban lé. Ezt az igazságot sokszor leplek, fátylak takarják el előlünk: barlangjai vagyunk önmagunknak. Ahogy a mai platóni képben a barlang falai takarják el az ideákat a megkínzott emberek elől. Nem maradok, mert csak az ideák árnyékait láthatjuk. A- látható. láthatatlan: felejtés fogalma: a nélkül az amit elfelejtünk. Μνεμοσυνη. ἀλήθεια

2 Kor. 3,17. Az Úr pedig Lélek, ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.
J. 1,14. És az Ige testté lőn és közöttünk mitőlünk (és látták az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, a kit teljes volt kegyelemmel és igazsággal.

Kar. Jézus ezt mondja: 1,17. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett. Igazság: a nekem megismerésének képessége; kegyelem: a nem kultikus törvény, hanem egyéni belső indíttatású belső cselekvés képessége. A Rabbinál

Az igazságot cselekedni: a nekemmel harmóniába cselekedni.

3,21 Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Istenben végzett cselekedetek.

1. Jn 2,29. Itt tudjuk, hogy ő (Jézus) igaz (= nekem), tudjuk, hogy a ki az igazságot cselekszi, az attól született.

1.b. 3,7 Firstkind! senki el ne hitessen bennetek: a ki az igazságot cselekszi, igaz az, a miként Ő is igaz.

2. 4,24. Az istent nekem: és a kik őt imádják, azoknak kell nekem ben és igazságban imádják.

8,32. És megismeritek az igazságot és az igazság megtesz titeket. (Kinek a szabadságát.)

1 Jn 5,6. És a nekem az, a ami bizonyságot tesz, mert a nekem az igazság.

20 De tudjuk azt is, hogy az Isten fia eljött, és értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük az igazat és hogy mi az igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az örök élet.

Rom 8,10. Hogyha pedig Kr. Ti bennetek van, jóllehet a test holt a bűn miatt, a nekem ellenben élet az igazság által.

2. 18,37. Mondta neki Pilátus: Király vagy-e hát te akkor azt? Felelé Jézus: Te mondod, hogy én király vagyok. Ezért születtem, és ezért jöttem e világra, hogy bizonyságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra.

38. Mondta neki Pilátus: Micsoda az igazság?

Mi az igazság? Az igazság a mellem, az el-nem-rejtett-el nem fedett mellemi világ. Igaz, amit mellemi ítéletünk tudunk meg a mellemiről.

És tudjuk, hogy a tanúság bizonyságtétele igaz. És a bizonyságtétel mellemi megismerésen alapuk: a Ker. új mellemi felismerésen.

És amás, mint Keresztje. És azért új mondja el az élőnek:

1, 30. És én nem ismertem őt; de hogy megjelentessék Izraelnek, azért jöttem én, a vízben keresztelek.

32. És bizonyságot tőn János, mondván: Látám a Lelket lemállani az égből, mint egy galambot; és megnyugvék őrajta.

33. És én nem ismertem őt; de a ki elküldött engem, hogy vízzel keresztelj, az mondá nékem: A kire látod a Lelket lemállani és nyugodni megnyugodni, az az, a ki szentel Szt Lélekkel.

Nem ismertem: mindkét helyen γινώσκειν οἶδα video vissza látás-tudás.

Ev. János új kezdet: 1 J. 1, 2

És az élet megjelent és láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk.

Megjelentessék = megjelent nekünk φανερωθῇ

1, 4. És láttuk az ő dicsőségét

Zsid. 1, 2.

és megjelenté az ő nagyjainak Jézusnak.

A ki bizonyságot tett az Istenszeretetről és Jézus Ki. bizonyságtételéről, amit látott ὅσα εἶδεν. εἶδος = alak

Ez a mo mutat a mellemi látással kap.

~~A Mártosi külön fejezetet ajánlunk.~~

evidens is, pl. Zsid. 4, 1. Μετὰ ταῦτα εἶδον καὶ ἰδοὺ θύρα ἠνεῳγμένη ἐν τῷ οὐρανῷ..

Mantrája: SMRi MÂRi Mîne, Mîchen merci

5.) Világosság – sötétség.

A Krisztus-eseményekkel az addig elrejtett, sötétben tartott mindenség (= titok) a világosságra lépett. Az el-nem-rejtettségbe – a nem feledtségbe lépett: a földi halandóságból vissza a hangosabb produkt követelmények be. Ennek a produktnak egy-egy oldal felől megjelenítői: Ker. Jézus és az ugyfiak Jézus. Kr-t a mindig mint ellenfelek, mint az elrejtettségből előlépő és a világosságra vivni akarók. Ahik az el-nem-rejtettségét = igazságát felismerik, mint oldót; kötelékeiket elhagyják és elhagyják a bolyongást is. De ehhez a megoldáshoz épp a bolygási tudás volt szükséges. Mármint: az ő kerület világosságban az ember nem ismerte megoldását; Ker. Jézus, a hangosabb Kr. előtt titkon megismerő a mennyek országának a lényegénél is lényegibb; mint nem az ég alján ismeri meg. Más nyelvemisége, apáéhoz ő, más ahhoz az Ur. Jézus hasonlóképp. Más a test tanulságosságra is. És az ítélet, az ugyfiak az, aki legtöbbet volt az igazság cselekvéséről. Nem elég megismerni az igazságot, a mellette; az isten megismerés alapján cselekedni: azaz belegyülni a finom világba, a sötétségbe belevinni a világosságot, a sötétséget átvilágítani, az igazságot átvilágítani: a tanulságosságra, a mellette alkotni impulzust képviselni az Apostolnak inája az Ikta sötétből áltató igazság hitelből átalakított Föld állapotára, Lábja, pusztító.

Ker. Jézus felismerése minden nem volna igazán biztos.
Lk. 7, 21.
Mt. 11, 2. Másképpen A vajon ő jön, a kit elvárunk, vagy mást várjunk?
Azonnal pedig sokakat gyógyít meg betegségükből, csapásokból, tisztátlan lelkektől, és sokaknak adá meg a látást. És felelvén Jézus, monda nékik: Elmenvén adjátok meg Jánosnak, a miket láttatok és hallottá-

Tok: hoj z vrbok nemeckú vilyít vesnik, z sánkik jámoki, z poklosok ugtintelnik, z vihétek hollunok, z hulstek pétenáhnik, z nyéjehnek az evejéhoin prédiskéhtek. És bolehj, ahaki in benne nyu nem bstrénkozik. 10,41 Jesus nem tett nyum semmi szodit, de mindez amit a fiúk mondott nyum nek.

Tettelne kunthozik, z nellemnek az nyujtójz ahó hutsáru. És az éjmenü

Apostolok csodát tesznek.

Getrost, das Leben schreitet
Zum ewigen Leben hin,
Von innrer Glut geweitet
Verklärt sich unser Sinn.
Die Sternwelt wird zerfließen
Zum goldnen Lebenswein,
Wir werden sie genießen
Und lichte Sterne sein.

Jónap 10159.

1.) Ker. János működése napja. Rákjegy; kozmikus óra 1/1152.

2.) J. 3,30. Annak növekednie kell, nekem pedig alább működnöm (csökkennem).

2.) A János ev. mehecste. Parabola. Ker. János felismerése. Határozni fel, amit kenne mindenben meg.

3.) Ker. János jellemzése. A két János.

a) Benyitkózás jellege. Ruhát, ételt, kent — nyitkozás, vízzel, mennyei dimenzió

b.) Sors: halál, mélységes út — megmaradás, Madrum.

c.) Vízkeresztelés és nyelv / medves és mint (élők).

4.) A két tanúbizonyság.

16. Kik (kett) egy szentről hallottak emberi, hiteles neve János.

7. Ez jött tanúbizonyságul, hogy bizonyságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen ő általa. 8. Nem ő volt a világosság, hanem jött, hogy bizonyságot tegyen a világosságról. 9. Az igazi világosság eljött volt, a mely megvilágosít minden embert.

21. 24. Ez az a tanúság ...

1,31. És én nem ismertem őt.

5.) Az igazság

6.) Az igazság ostobasága,

7.) Föld - születés misztériumok. Rafael - Nonlis. Földi születésünk

Einst soll keine Natur mehr sein. In eine Geisteswelt soll sie allmählich übergehen. — Wir sind auf einer Mission zur Bildung der Erde und wir kennen.

Dante és a Mihály-impulzus.

Szt. Mihály-nap 1959.

1./ Az egyéni hang.

Összevetve Dante művét Homérosszal és Klopstockkal.

Homéros: Istennő, hangot adj, Péleidés Akhilleuszét...
(Tetőtől szólj nékem, Múzsa, ki sokfele bolygott.).

Klopstock: Simpe, musterbliche Seele, der sündigen Menschheit Erlösung.

Homéros tiszta epika: a nézőt teljesen a hátterében marad. Semmi egyéni hang, mint a középkori kéziratban a bejegyzés: fújja, mit nyikhat nemcsinál, mert életének gyöngye az Iliásznak.

Tetőtől szólj nékem, Múzsa, ki sokfele bolygott
a hosszan küzdött, feldúlván szentfalu Trójit,
sok vész városait s erejárását bitarmolt,
s tengeren is sok erős gyötrelmet tűnt a nagyban
menténi vigye sejit lelkét, társak hazatértét
Csakhogy nem tarthatta meg őket, akaratja ellen:
mert önnön buta vétkeikért odavesztek a társak...

Tartalomfelsorolás, Homéros többé nem lép elő.

Dante: Ó Múzsa, vigy nekem, tiéd ez új dal. (Inf II.4)
ó lélek, ki tud, amit látsz,
nemesjeled elmélik (kitűnik) magyarázatod.

Összegzés: Első személyben vagy. Ő a tanú és sokkal több annál.
Ő az egy, a vagy átlelkesülés alapja.
De egyéni mindenképpen. Purg VIII. 103

Nem látnom, s (így) le nem írhatom, miképpen

nyugodott, de látom, hogy keserűvé vált
kinyugodott immár mindkét éji őrségem.

Ps. XXXVII. 62

Ó éji Fény, te kit a földi gondok
a földi fogalmak soha fel nem értek,
tedd dicsővé a dalt, melyet ma mondok.
Csillogj fel újra mellettem nemtőnek,
hogy látásomtól új mibenlétre nyíljon
jósom arcodnak is, kit még nem értek.

Pozsony XXIV. 76. Mikor látlak újra?

Hogy mindaddig élek, nem tudom – sóhajtva –
de minden mód ott hagyni a Partikon értem,
hogy soha hamvadba ne újszakadjam.

A nemléres jelleg ezen élményben jelentkezik, amely nem a kétkörnyezetiben Akkor jutódik: nyíj tükröző, tél a kezdetét elfelejtve.

elmondott a jellegét a kor indokolja.

2.] Akor.

A kihűlt romok elődeje, előzménye. A gondolati élet individualizálódik. A gondolat maga nem inspiráció, hanem az emberi sajátja. De ezzel megnyílik a gondolat biztonsága, megbízhatósága. Felmerül a kételkedés a gondolkodásban, amely is inkább, mert a valósi tartalmak közvetlen élmény jellege is elvész. A gondolat pedig nem tudja utólérni. Az elsőrendű" kinőtt a fogalmakból kipusztított. Mi elkerüljük a fogalmakat; hogyan függnek ezek össze a Létről? Be akarjuk a fogalmakat – fogalmak és a világ között? Van-e gyűjtőfogalom, egy bennük a fogalmakban ezek összefüggnek? Hogy – áll nemben az emberi a világgal, amelyről ezek a fogal-

mainn it értesül? Így fejlődik ki a Nominalizmus és a Realizmus harca. Tamás és Albertus az individualitást is általán és a realista álláspontot is. Általán a kettős igazság problémáját is, de ellene fejtenek ki érdekes bűnösége. Hogyan fejlődik az emberi gondolkodás a mellett világ szemléletéhez? Hogyan lesz a gondolkodás keresztény? Hogyan változik meg a gondolkodást Tamás? Ezek kérdések jövőjük mentén fel.

A realista a dolog és a fogalom önelkülönítését még eszik, a fogalmat valóságnak, realitásnak tartják, amely a dologtól lényegi a világban. A nominalista a gondolkodást, fogalmat mobjektívnek és a dologtól függetlennek tartják. Amikor a gondolkodás önállóvá, az érzékeknek hűséget szakítanak. Az emberi önteudat fejlődik ki a gondolkodás igazi- nem empíria-jellegével.

„Nur in der Trennung von dem Gedankenwesen der Welt konnte in den Tiefen der menschlichen Seele das Bewusstsein der Freiheit erwachsen. Was von den Höhen kam, musste aus den Tiefen wiedergefunden werden. Deshalb ist die Entwickelung dieses Bewusstseins der Freiheit zunächst mit einer nur auf das Äussere gerichteten Naturerkenntnis verbunden gewesen. Während der Mensch im Innern seinen Geist unbewusst zur Reinheit der Ideen ausbildete, waren seine Sinne nach aussen nur auf das Materielle gerichtet, das in keiner Weise störend in das eingriff, was zunächst als zarter Keim in der Seele aufleuchtete."

3.) Dante élménye mint megismerésünk.

Dante Aquinói Tamás követője. A megismerési problémákat éppúgy élték, mint Tamás. A gondolkodással nem képes a mellett világ kitalálni.

Par. II. 53. Beatrice: Ha a kitalálás vélemény tévedt,
hol nincs erőnk kulcsot hozzá forgat,
azért csodálkozás ne ajtózzon ránk
kétkedve, mint az ércnek szárnya kinta
elhagyni az érzéken-adta révet.

Purg. II. 34.

Matto è chi spera che nostra ragione
possa trascorrer la infinita via,
che tiene una sustanza in tre persone.
Bolond remélje ezt, hogy, egyetlen lélek,
át tud a végtelenségen sóhajtani
mely három személyt egy ösvénybe rejt:
Stát contenti, umana gente, al quia;
Ne vidi, hogy a genien túl tudj kerülni;
halandó! mert ha mindent látni tudnál,
Máriának nem lelkét volna szülni...

Dionisios Areopagita – Scotus Erigena – Aquinói Tamás – Dante.

Szót az istenség felé: a dolgokba bevenni – tökéletességét, viszonyait a végtelenben a tökéletesebbhez és azt megnevezni: Istent nevezi. Másként: mindentől megtudakolni, ennek a dolgokból jön. A nevekkel elfelejtem, ofmos tellurillogtat tökéletesen mennyben nincs semmi emlék a világról: így lehet átélni a megnevezhetetlen végtelenségét. A kettős igazság feloldása.

Dante ezen a két úton indul meg a megismerés felé. A megismerés útja is kettős: a belső világ és a természetfeletti világ felé tör.

A Pokol sötétségéből, ahol a nap hallgat, a vak világ, ahol minden fény nélkül, sötét a fű és nincs kitől elmenekülni, át a Purgatóriumon, ahol egyre fényesebb angyalokkal találkozik, akik bűnének tudatát nem is képes elviselni, ahol a fény az előre-felfelé haladás feltétele a Paradicsomban. Itt minden fény és Dante nem közeledhetik a nyugishoz.

Par. IX. 70.

Idefönn fényük (fulgor) csak az örömöknek,
mint lenn a földön mondhatják; az a pohárban
a bűnt fokozó mértékük a bűnnek.
come la mente è trista.

Vejül a Fej Francia pillant:

Par XXXIII. 97

Lelkem elkezd zenén belevésve
mesén és fejlve, mozdulatlan
a tömlöcből irott tűzelésbe
. . . . . .
a fényűnű mögé, a finta mélybe
három kör írvadt, élesen kirílvén,
három-más és egy ütemejű téle.
És egy a más, mint mindenből mindenig,
tükrözte fel, s e kettő lebelése
a harmadik, belőlük egyre mélyén.

Par XVI. 96.

Vérutba villám, fejlől vonva gyűrűt
a szem körül, s elfedve előle
az ellenjét is, ami más mindből,
nem győbb, mint ott volt a fény gyűrűje,
mely nemcsak tűzfátyollal borítva
minden látást elvonadta tőle.

A megismerés tárgya: a nellemi világ, szerkezete, a hierarchiák, az önmegfigyelés, önmegfigyelés a teremtett világról és a teremtett világ megtelenei, a vers, az inkarnálódás, az erkölcsi élet: bűnök, teljes világkép. És a nellemvilágjelenés nem érzelmi „ellenjét": tiszta megismerés az egész. Az érzelem segíthet a megismerést kiszélesíteni, megemlíteni, de a lényeges a tudás.

Par XXVI. 58.

nekem nem ígértek, nem ígért hűségemnek
pánzolt ezután nem maradt a világban:
megmaradtam, vérrel és ígérettel.
Most fűltörök, hogy lássak végre mélyén
Quanci sia ch'io pel mondo esser più dico!

Vak világ: pokol.

Dicis, amen.

4.) ~~Anyagi, egyéniség~~, Szabadság.

A megismerés nem önczélú; hogy ne legyen más több: a létforma megértésén a cél: a szabadság, mely a megismerésből fakad.

Berg I. 20. Vérdekét, hogy időközben rokonszenv:
Szabadságért jött s célja a Szabadság.

Berg XVI. 29. Jobb természettel, nagyobb szívűséggel
Büszkélkedik hát, szabadon: ~~egy~~ az Természeti
élvezetekkel, mely nem pusztán az éjjel.
In mente in voi, che l'ciel non ha 'n sua cura.

(Előke!!) Az Éj, ki az első határt lekerülni,
de nem mind; és ha mind is: adva nektek
Éj, jót tenni, sohasem kerülni,
s szabad akart, mely bár megszenghet
első harcára ellenséges éjjel,
győz ha jól fáradhatik és nem enged.

Purg. V. 19. Isten kegyéből egyszobb szívűek,
mint jószívűek ~~szeretve~~ mélyén Természetében
egyenesebbnek szánt az éji Szándéka,
az akarat-szabadság: ezt jelentvén
minden erős (intelligentia) természetű akaratja
és más sekélyes, mint erős természetűség.

Phil. ad. Freiheit szabadság-fogalma.
Te valóságból szabadságba voltál,

5.) Egy felé fordulás, test és Lélek egyéje; individuális viselkedés a Túlvilágban, társaslétek testvéreje. Történetiség, politika. A jelen fontossága, egyenesség, felelősség: most van a világtűz! Ebben modernek emberek.
A létigéhez a hűség kapcsolása kell.

Dan 4. A hegyre ment, a hűséges Őrtorony,
mellyel látnoktok tetszett, kiáltja orszig!

Megtisztuló vén a látáshoz, együttal a lelkiismeret.

~~De a Praedikátor a látás a műveltség a tárgya:~~

Korinthus. Pan XXVIII. 136.

Hány a vidám nép szemek megjelennek,
mesterek kövessé vont, szíttni tájjal,
kedvesek körtűk sétáljon pihenj meg.
Ne vánd, hogy mólyik, intsek mint tenéked:
lelked nabad mint, épp, és egy se tűntöbb
nem ort könnyen vébek volna, vétek:
vád tenem kát a Koronát és Mitrát!

A Praedikátor a látás mélyén meg a tétet:

Pan. XXVIII. 106 S ahként élhetik kéjeit a jónak,
amint látással mélyébe hatunk
a minden ért megnyugtató Valónak
ellett a látást kell tartanunk alapnak
a boldogságra, és nem a műveltet,
amely csupán a látás célt pakadhat;

6.) Az egyenlő hang, a kettős igenis feloldásig alá törekvés, a megismerés hangsúlyozottsága, szóval, test mesterének partosága, a nabadság, amely a megismerésen nyugik: a modern emben jegyei. Modern D. abban is, is, ahogy a földet pomeranek látja

Pan XXII. 133. Így vizsgáltam a mélyint körökbe,
mind a hét körbe; a látható ert a Földet;
kacagva néztem a sok csoppnyi nyüzsgést...

Nyomokban szemben ismeri a Kis Gömb jelentőségét a kormoban: a földi élet mindeddigi pontosságát, a Földét mint a döntések színpadát.

A mai Mihály-impulzus lényege: a gondolatok, a gondolatvilág átalakítása. Ősi gondolkodási létezésről, amely nemcsak az érzéki leképzések világával tud találkozni, hanem a szellemi világgal. Nyomokban, amikor a gondolatvilág átmelegíti, elevenít abstrakt jellegét, leképzés-szellemet, nyomokban az érzékvilág tudatvilág tiszta lesz, a misztikus lovag feladatául, a világosság gondolatvilág áthatott lesz. Vagyis: Dionysos két fele összegyúrása egyesül, egy út lesz. Képen az inspirált gondolatok az agyi testben bevésődnek az emberbe, amelyek fejlődésünk során részt vesznek a gondolatvilág kialakulásában. Erre felé, de tudatosan haladni, azt jelenti a Mihály impulzus.

De ezt összefoglaló a középkori világkép közvetítőjének nevezik: jogot; a tanulásban nyújtás közvetett módon találkozik a középkor élete, közvetve, mert a megtett út nem vezet át a jövőbe világon. Hasonlóan tiszta előtanulmányok nyomán nyugvás tűnik el a képen, amit elénk fest. Emlékben összefoglaló. De a középkor összefoglalásában benne vannak azok tudati lélek komponensek bizonyos elemei. Ezeket kiscsillagban még részletesen bemutatni. A Mihály impulzus szempontjából mondhatunk, hogy a mihályi impulzus teljes modern formájában benne dolgozik; a megismerésben át mindenkor jutó emberi erőket ismeri. A kettős igazság tarthatatlanságát látja és elindul a megoldás felé. Az út egyik felét nyitni: a szellemvilágba behatol és megismerőleg éli át. Az út másik felét Goethe jelzi: a gondolatvilágot tyúkja a szellem leképzésére. A szellemtudományban valósul meg mindkét az két utat egyesíteni.

~~Hta~~

. Husolt 1961

Was ist die Welt? Ein ewiges Gedicht,
Daraus der Geist der Gottheit strahlt und glüht,
Daraus der Wissen, der Weisheit schäumt und sprüht
Daraus der Laut der Liebe zu uns spricht
Und jedes Menschen wechselndes Gemüt,
Ein Strahl ists, der aus dieser Sonne bricht,
Ein Vers, der sich an tausend andre flicht,
Der unbemerkt verhallt, verhaucht, verblüht.
Und doch auch eine Welt für sich allein,
Voll nie gehörter, nie vernommner Töne,
Begabt mit eigner, unerreichter Schöne,
Und keines andern Nachhall, Widerschein.
Und wenn du gar zu lesen dann verstündest
Ein Buch, das du im Leben nicht ergründest.

A világ kétféle felfogása: az órák és az egyéni; a nélkülöz a fiatal. A versben együtt a két egyaránt. A testnek nincs ideje a nélkülözés
A két világ fiatalkorának kuszasága
A misztérium ok és okozat: initiatio, tapasztalat. A fiatal nem
más mint.

A kis misztérium megértése. A rejtett nem titok; a nincs kapcsolat
elképzelése a nélkülöz világról, a nélkülöz hiányról más; mi köré lehet
minden az ideiglenesség, a bűnhődés. Szenvedés: a misztérium
nem más mint. A megértés" bűnösök. Tékozló fiú; elsőszülött utálat, a nélkülöz
A nemzedék, a fiatal nem jelentősége nem ismeretes elátkozás.
Apáthia. A rejtett kettőség: idő és tudás.
A papírra fekete írástechnika hétköznapiság feloldása, az abso-
lut most élménye. Es a drámai az előzetes, az emberi fej-
lődéstörténet. Bűnösség tudatosodása, az ember az ember helyett.
Psychém.
So unendlich viel stärker und zugleich konkreter, fast möchte ich sagen
weltlicher die antike Sprache ist als die christliche Sprache um so viel mehr
treibt und steigert sie mit dem Bewusstsein der unentrinnbaren Sündhaftigkeit
die einmalige, unentrinnbare Gegebenheit des konkret Irdischen.

1. A Föld jelentősége az emberi tudatban.

Materializmus.

Szellem ősfoka.

Manicheizmus. Vörös, Rilke, Hofmannstahl.

2.) A Föld jelentősége a művészi valóság szempontjából.

Pokolraszállás.

3.) A Föld a régi-ker. előtti tudatban. Ma harcoló arcképben, ahol a ker. impulzust nem értik.

[Az égnemű pokolútja Dantéval.]

A szentek élete, a valóság mélye. Nem Lélekország.

Gyász.

Művészet.

Égnemű és Dante. Mi fáj a mai embernek? Az emberre.

Boldogság – Dantéban.

Föld az emberi tudatban. mint

Ki az, aki számít? A szentek élete. Ker. nem. ~~Lélek~~ Test,

valóság. Feltámadás. [Argumentáció a Földet] mint hogy nyá-

gait. Az ember is ez Terv. Rilke. Husvét: a két világ egyen

Élőképben.

Katedrálisképben: kozmikusan és individuálisan.

1. Das Denken des Denkens + ultsy. Die i Bzgff des Bzgffs is. ma z ma-
   tsulsy?

2. A nem-ia singyre ungulisz ni dzekhiendilEthin; fupeflun ia z
   tuchtsl?

3. Éteri mbuntucia, firikoni tsaejuemi zg'

Miért kell ismeretelmélet?

Ungern repetitum a II. fűzetben. Főtétel: ismeretelmélet is nélkülözhetetlenül szükséges, működésének közös pillanata. Szellem a Theosophiából. ~~Bibel = Antibibel.~~

Eleven gondolkodás: világító atóm.

Gondolkodás ítélése Henschmüttel 236.

Érző, akaró, képzelődő — világító →

világító → első valóság.

Leibniz

Világ a világban: mi a valóság?

Tudomány, tehát ismeretelméleti alapvetés; természetbarátoknak kapcsolata ismeretelmélet és valóságtudomány között

A gondolkodás jelentése; út a valóság értékéhez.

Ismeretelmélet értékhez, nemcsak a valóságtudományban alkalmazható.

R. St.-nél és természetbúvárnál első tájékozódás

Élettől oldott kérdés.

Munka: Vorodl Theos.

5 db. Die Erkenntnis in verschiedenen Zeitalter.

Erkenntnistheorie

Voraussetzungslosigkeit

Was für Elemente sind im Bewusstsein?

Gedanken und Empfindung. Ihre Verbindung. Zwei Ausgangspunkte.

1. ~~Gedanken~~. Reine Gedanken, reine Empfindung.

Das unmittelbare Denken kann sich selbst nicht gegenüberstehen.

Bedeutung – Verstehen

Denken und Ich

Die Geschlossenheit der Gedankenwelt.

Gedanken können nicht geschenkt werden.

G. N. Sch. Kap. IX. Ich und Gedanke.

Alles muss getan werden.

Durchsichtigkeit der Gedanken.

Ich und Welt

Inhalt: nur in den Gedanken. – Identität, ~~Ding~~ Grundl. 26 –

Das Gedankenbild ist ein letztes.

Lebensgang Kap. IX S. 61.

1. Woher kommen die Begriffe? Idee des Organismus

2. " " die Wahrnehmungen?

A posteriori oder a priori.

Das Denken

Denken und ich. G.N.Sch. 11.

Nzeigung des Denkens. Nichts besseres.

Geschlossenheit der Gedankenwelt

Alles muss getan werden, Tätigkeit, kein Ort gedacht-werden

Inhalt - Durchsichtigkeit

Denken des Denkens.

Substanz des Denkens, Dynamismus.

„Richtigkeit" des Denkens.

Verbindung der Begriffe. } Urteile.

Begriffsbildung

Subjektivität

Inhaltlichkeit der Begriffe

Ein ü gondolkodás.

Hülle und Kern.

Der „Rest" beim Erkennen. } Skizzierung

Fellem - gondolat.

A gondolkodást nem lehet szóval megragadni.

Fellem - nem nyg: tartalmas.

„Test - lélek - szellem" - völ különbség.

Fellem: emberi szellem; mint Geist. De a tartalmak függetlenek az individuumtól is.

Materia fogalom: tartalom nélküli.

Geist: képesség (Organ) és a képesség által „szellemi" tartalom.

Realität der Seelenwelt. Ph.d.Tr 137-175

A gondolkodás tudatosulása, megfejtése, önelemzés.

A gondolat tudja önmagát, teljes tudatos.

Az öntudatosság nem más, mint az ön-tudás

A lélek nemcsak tudjadonossá, (tudatossá) válik

Absolutes Denken

Saját tevékenység, mindent mi csinunk

Form - tartalom Phil. u. A. Goethes Weltanschauung 67

Teljes tudatos

Azonosítás a gondolat és az ön azonos természetéből

Mindig előbb az adott, amit a fogalom és az ismeret, tudattól így a tudattól is, de itt az ismeretnél jön csak ide a fogalom; W. u. W. 53-54.

Spitz des Begriffs; Autonomie. Sprache d. Bewusst. 19. Das Ich steht.

Az élmény tartása: Goethes Weltbild 64.

Gondolk. mibert. tartalma: Komm. Rel. Phil. 65, 69

Az ön önelemzése Geh. 93.

innere Sinn, Mystik Einf. „König" Wahrnehmung - Erweckung, az ingyenes nyelvek jobb.: S. 9. 18; 68! 69!

Beobachtung des Denkens: 46, 55, 59; 325-

Spitz d. Begriffs: Das Ich als Spitz, Kellert 76-77;

A lélek öntudatossá válásának Reflexió 121

A gondolat öntudatossá válásának Kellemből 212

M. Scaligero:

Tudás del puntos di vente.

1.) Az emberi élőt nem ismeretes a gondolkodás, sőt a gondolat alkotásának a gondolat. Ellenfelébe a gondolkodó gondolkodás. Így nincs megismerése, csupán a megismert van minden, a vonatkozásait, lényegét (nem megismerésé tény) megfogható gondolat.

2.) Az igazi gondolkodás a gondolat léte, nem kötött alkotásban gondolkodáshoz: az önmagát gondolásával gondolkodás (testtől független, mert nem tudatosított). Ez hiszen a gondolkodás forrása. Az Én legmélyebbe önmegismerése.

3.) A gondolkodó gondolkodásában felismerem egy pillanatra a gondolatban az élet, és világnak, mert egy gondolatot gondolunk, tehát alkotásáról. Ez az élet a gondolat léte (ismere). De nyomon a lehetősége a gondolkodó gondolkodásban a gondolkodás forrás-erejének ütemében, ha az kívül marad a vonatkozásokon.

4.) Nevünk elevenen gondolkodásunk az oka, amely megelőzi az életünk kialakítását a gondolkodó gondolkodásban, vagy egy tárgynak a gondolásában, az igen reális, de tárgyunkon. A gondolkodás megfigyelése elvezet ennek az intuíciójához, a maradás nem marad a tapasztalásával. Ez a tiszta ideák intuíciója, a gondolkodás és a lét dinamikája. A vonatkozásában az az élet kialakul.

5.) A gondolkodó gondolkodásban, amely független az érzékszervektől, de a tudattalan dogmatizmustól és illúziónkus metafizikus tendenciáktól is, felismerem az az élet.

6.) A z. z. kor nem különbözik meg az alkotásától, a vonatkozásától a gondolat vonzóerőtől adódik a pontig, hol alkotásról válik, nem érzéki. Az Én azonosítja magát a gondolkodással: az nem a gondolkodó én, hanem a z. z. kor vonatkozásait Én, mint a testben kötött. Nem a tiszta gondolkodásban élő Én. Az Én élni kezd a gondolkodás minőségi világában.

7.) Az érzékiségbe nem keresődést és önmagán kívül látja a gondolatot, ill. annak objektivitását látja a gondolatot, nem kötődik az érzéki világhoz. Az Én léte így világot teremt a megismert keresztülen túl. Az Én látja az objektív valóság gon-

dolatot, amely a világ fizikai képességében. A valóság én előtt az érzéki világ az érzékfeletti, mint ilyenről bírok, amelyet tényeken a megismerésen kívül keresnek.

8.) Ennek az elvnek, második gondolkodási gondolatja igazán a bizalmat. Ez önmagában az életben, amelyből alá megnyilvánuló jelenti a bizalmat, érzéseket amely a lényeknek ennek jele. A második gondolat bizonyítja a bizalmat; diktatúrák és szocializmus mellett (ezeket tanításnak) megértésnek a valóságot. Ugyanez a gondolkodásra a tények rekonstrukciójára, összegyűjtésére.

9.) Ez azt akar állni, hogy nyilvánvalóan a tudat tiszta magyarázat megvalósítani a "külső" nyelvtársadalomból. A objektív dolgok megfigyelése, amelyek dolgunkon a gondolkodás létéről, a tiszta a lét és a gondolkodás közti összefüggésnek, a miért mélyebb megértése a gondolkodásban való lét előtt. Ez a harmónia az élet, amelyet a reflexióban kívül keresnek. A g.g. példánk ennek így tényt gondolkodásról létezés: így a gondolkodást bizalmat látjuk, nem a gondolkodást magát. De ez így lejárt a fizikai mélyebben, a nem látott látó felé.

10.) A gondolkodás dogmatikus a gondolkodó ember absztrakt dogmatikus: absztrakt beleírnak a reflexióban való gondolkodásba. Így életbe kel az erő, amelyből működik és amelyek a valóságban. A probléma az abban, hogy ami nem az: absztrakt. Az érzelmek közül a mondjuk kívül maradnak, amely a reflektált életből plusz. A mondat szerint gondolkodó ember, aki az tiszta mentális-képes fogalmak alapján képes és működik, ami ennek az illúzióhoz nem felel meg.

11.) Az én állandóság a logikus gondolkodásban is, nem a saját létét fejezi ki, hanem azt, ami gondolkodás során mindenkor változatlan. A élményét tudok nem egy élet, éppen ezt kívül az lenni. Az én ami az elvben, testen kívüli gondolkodásban élnek fel.

12.) A dogmatikusban a gondolat megfelelnek és g.g. ha, amely azon a pontra van, hogy hiányzik az életműködést, amelyből maradnak, de valóság a tudatosságban. A kontemplációban az elvont gondolkodás A gondolkodást

kontemplálva fonnitált, ami mint abstrakt „tartalom", képezheti a gondolkodás egyik tartalmát: ez az eleven gondolkodás önálló ősmagját, mint a világot gondoló életet. Az Én (nem közvetve a tudatosságból) megalkotja magát, mint a kontemplációs subjektumát. Ennek működése a gondolkodásban abban, hogy létrehozza, mert kontemplálja a gondolkodást, tehát, hogy a nem a tudat világát, vagy a gondolkodó gondolkodás a gondolatot. Ebben a gondolkodás nem „másvaló", hanem átlátszóvá. Nem tárgy, hanem nem a med. minőben, és önmagát pártosan kiáltja, átvitetik a kontemplációjában. A gondolkodást kontemplálva az Én a tevékenység bensőjét kezdi kontemplálni, amiben it tevékenykedik. Ez világosabb a tevékenységnél.
A gondolkodást kontemplálni lehetővé tevő a lelket nevelni: látni az érzelmet és akaratlást, amely forrásul (közvetlen) szemlélete megmutat. Az eleven gondolkodásban gondolkodás, ítélet, akarat azonos.

13.) A reflektált gondolkodásban minden jelen a subjektum, mert is tudatosított lényét, bírja ~~ulanunt~~ jelenségét gondolva sajátmit gondolunk, ami más mint kép is gondolhatóvá működött, egy képzelt objektivitásban, amely nem létezik, mert a tudatképe tárgyképe. De ebben gondolkozásban (önmagában és nevelésben) jelentkezik, mikor is első jelelt az Én, minden egyéni gondolatban, még reflektálva is, az Én hangja önjogúan (l'ego), tér-időben történő felismerésében közvetve. Ez a világgyermekű én nem képes igazi megismerésre; az eleven gondolkodásban az Én léte azonos a tárgy létével. Ez a gondolkodás a forrása a g.z. mk is a reflektálásnak is.

14.) Képzetek és közvetlen, abstrakt gondolatok módosításai, a szubstanciállandó eleven gondolatunk, módosításai, gondolatok alanyi másaink, ami nem gondolat, de a gondolkodásban it adottak: a világ; ami ezért nem ismert, mint gondolat. Még a tárgy a subjektummal nem esik egybe, fennáll a szubjektív illúzió, hogy a tárgy primer létű a gondolathoz képest. A gondolkodás adja az ítéletet mozgását, amely azt áramlatává és képzetekké oldja. Az ítélet nem subjektív, jelenléte az időben a gondolkodás és az ítélés ősmagja. A gondolkodás öntudatlanul tapadása az ítélethez: az időtlenség megjelenése a gondolkozásban, amely

ünnyilcon időtlen. Nyomdokában a gondolkodást az emlékétől: az időt jelen-
ként tapasztalni. Az időbeli egymásutánt nem a dolgokban szemlélni, az emberi
emlékek és a dolgok önmagunk szívjátéka. A világ a gondolkodás tárgyával azon-
ca nem gondolat többé, hanem élet-mutatvány, erő-gondolat.

15.) A világ megfogott tevékenység. A tevékenység pozitívumának megismerése
azonos a gondolkodás pozitívumának megismerésével, az eleven gondolkodásban
a „hatás" egységével.

16.) A világ tárgyát jelentő eleven gondolatot megkülönböztetjük az emlé-
ket útján, ha gyakorlatunk tárgyát gondolatilag a mi mindenkori tapasz-
talásunk növényé, állatvilág, gyümölcsök, ételnemek, hogy mint első világi elemeket
azonnal a gondolatból, amint a mi közvetlenünk tárgyaként. Az az a gon-
dolatban megjelenőnek, egységnek azzal, ami az időben még fog gyökeresedni, tárgyá-
ban valóban valóvá tegyen. Abba a tárgyban, amely gondolatilag kerek adatnak mutat.

17.) Az ember a gondolatunkat látja, nem a gondolkodót. Az időbeli világ két
pillanat közötti egy pozitívumban tartott gondolatiság. Az emlékek „tele van gondo-
lati elemmel. A gondolkodás nem nyomhat meg semmit, ami nyom is nem gon-
dolatunk. Az emlékek mindig az emlékezett emlékek. Hogyan nyit a gondolko-
dást, az emberi nyít világtörténetként tapasztalja a közvetlen gondolkodást. A tevé-
kenység pozitívuma az eleven emberi gondolkodás.

18.) Az individuális gondolkodás jelentősége nem az eredményeiben van, hanem
a belső világítás kifejlesztésében ennek által jön. A gondolat célja az, ami
a világban működik.

19.) Az eleven gondolkodásban, mint tapasztalásban, az abszolút időben a tárgyas: az én tiszt
anyagisága. Az igazi gondolkodás az, amelyik szabad. Szigorúan, mint világunkban a
kontemplációs tárgyakban, minden gondolat eredete közös.

20.) Az eleven önmagában birtokolt minden egyes meghatározottságban. Ezért
az igazi nyelv a pozitívumot mindig, a gondolkodás, nem az eredményt
szemléletben megismerés nem az igazi, csak annyiban az őrző tényezőként

Ki, a pszichés a létben.

21.) A gondolkodás elevenné lehet, ha sharthl ugyanaz a pszichét, amelyben keletkezik. ~~Gondolva nem a tárgyára~~ A gondolkodás tárgyát az intuíciónak gondolnia, hogy maga a gondolás aktivitása ugyanakkori legyen, a gondolkodás csakis önmagát a tárgyától függetlenül. Ez a tipushoz (a nyílt gondolkodás aktivitásához) egy plhel ugyanaz a gondolkodásnál és a gondolat reflexiójánál nem minőségi módosításnál. Minden gondolkodásnál a gondolat arra a pontra ismét, hogy él, de ez az élet kilépik, amikor a gondolkodás formát ölt. Ez az élet előtűnhet egy tudatos gondolatban: ha a gondolat pszichéjét gondolja és attól nem különbözik el. De még ez nem az eleven gondolat, mert legfeljebb is nyílt „pszichés" fonnájúvá lenél.

22.) Az eleven gondolat elérhető határosat gondolatok útján, amelyek teljesen a nyílt aktivitásunkból fakadnak. ~~Ezek~~ Nem létezik gondolat a gondolás előtt. Az illékonyan gondolt gondolat, ha a határosságból bele tud lépni az élesztő momentumba egy belső elem, elevenedhet az eleven gondolatlá. A lélek így hozza meg a koncentrálásra kimentül az eleven gondolat elérésére mikor jót és belső erőt. Ez nem a gondolat különleges reflexiósságában problémák, hanem a reflexiónak önálló gondolatra, amely saját életre kiált, egy absz gondolat, ami gondolás akart, amely önmagát akarja a reflexiósainak pontjá. Ezen kimentül fel lehet emelkedni az üres (gondolatmentes) gondolkodásig. Ez az emlék elkerülésén amikor, nem keresheti kimúlást menőn.

23.) A gondolat koncentrációja elősegíti a gondolkodás objektivációját, amit kibontás a gondolat kerületi mozgás mellett. Egy tárgyra koncentrálva egy adott pillanatban átéltünk a gondolat koncentrálásra. Minden tárgy gondolatként adódik, de nem gondolkodás aktusként, és csak akaratlagosan megadott meg. A g.g. mindig másat gondol; a meditációban lesz tipusokat és aktuális élet.

24.) Az igazi gondolat [gondolás] nem tematikus, önmagában nem akarja, mert körülzárva nyílt határ határok. A világ = az imse nem vett mellett világ. Azt mint ezt, hogy gondolkodásban és a gondolkodás önrevelációja sorban az ember.

25.) A világ gondolkodhatóságát adja meg az emberének, élőnek nem csak tárgyai képek, mint gépeknek gondolkodása. Ez nem azonos világ. Csak az elevenben gondolat ismerheti meg, amely önmagát és a természetet a gondolkodás képes megismerni és a természetet önálló gondolatnak. Az elevenben gondolkodat életszerűnek, amelynek megőrzéséről a természet, a múlt. Az élettel való összefüggés az emlékezetben is megvan, de nincs sem ebben az emlékezetben, a nyílt testiségét emlékezi, a visszatükrözésében. Az élőt az összefüggést közelíti meg, semmiféle önkényes, amely meg is az önkéni világhoz tartozik. Egy utolsó érzékelő van, az Én. A természet a tiszta, testetlen életben, mozgáshoz tartozó abszolút, amely mozgás benne elidegenül önmagától és benni önmagát. A pont, amelyen keresztül megértődhet az, amelyen át az ő gondolat gondolkodja.

26.) A létezők dolgok egy sellőállapotok összefüggésben, mint létesülőkben gondolkodhatók, nem létesülőkben. A gondolkodás reverzibilis, a korrelációt át elpusztítja az emlékezés. A dolgok, tények, stb. ismerői a gondolatunk, amelyek felismerésünk objektumok; létkategóriával, mint gondolkodás. Amegyen lép ennek be a tapasztalás, amennyire az emlékezés önmagára hasolja alapjait. Csak a tiszta gondolkodás vehető fel tiszta mozgás az önállóságát. Ennek pozitívumos elemei: az ösztönök és sellőállapotok és a gondolkodás kihívásain alapuló, amely önmagát önállóvá öltött és önálló. Nem elsősorban kell őket, hanem tapasztalni: az üres gondolkodás az előfeje a gondolkozónak érzésnek abszolútnak, amelyek összeállnak a szeretet tiszta emancipációjához az ösztönök pótolhatók meleg. Az előtt a fej előtt minden önálló nem: a nélkülözés pótolt tápláléka. Az igazi önálló nem testi lény: az Én.

27.) A tiszta önálló a gondolat titkos pólusa a dialektikus pozíció előtt, mint az önálló közvetlen pozíció. Megpróbálja a nyílt lény és a világ lény találkozásának. A dominálás gondolat megerősítésén a gondolkodásnak meg kell szakítani magát ott, ahol elevenné kezd lenni, ahol tárgy állhatni és ahol gondolkodás és ahol ösz önálló, amelyben az önálló pozíciót öltött. Ez a pozíciótlanság tudatosítja

kell megvizsgálni, hogy megvalósulnak-e ezek létét mint eleven gondolkodást. A tiszta ítélet: gondolkodás, mely belemerül a világ létébe, anélkül, hogy reflektálna erre, nem dialektikus gondolkodás, hanem nyílt tiszta szemlélése, amely egyben az ítélet tiszta szemléletével.

28.) A jelenségek kezelési és tárgyalásban objektivitásra törekedhet a tudatlanra pőhéreire a gondolkodásnak és a világnak. A gondolat lényege ~~azonos~~ egyúttal a dolog lényege is, amennyiben a gondolatot megkülönböztetjük attól, ahol ítéletet képezünk a dologhoz, mint annak ideális pótlása: ítélet és nem szemléletünk. Ez az ideál-typusokat mozgás inpulzusokat, mert a tiszta gondolat abszolút felületes és a világ lényével ellentétben, felbecsülhetetlenül különbözik, amelyeknek ő mindenben.

29.) A világ abszolút objektivitását a gondolat adja. Az objektivitás megvan, de az abszolút gondolkodás korlátozottsága miatt nem reális.

30.) A vonatkozásoktól miatt nem ismerhetők fel objektíven az ellentétek és hasonlatok; ezek ellentmondóktól lehet a tudatban is nem dialektikus gondolatban, amiből mindenben és minden gondolkodásnak; mivel a fogalmi gondolkodás nem tudja őket gondolni; de „másrészben" az ítéletnek a világhoz történnek. Az eleven gondolkodás áthatolhatja őket.

31.) A világjelenségek megítélésében nincs és nem-ulsó, hogy az emberi felelősségnek.

32.) A gondolkodás tudhat a predikatikus létéről mint pótlás, ezért-ezt-mentes gondolkodás egy ha ítéleti mindenkit ítéletmentesnek a tiszta ítéletében mint ~~a gondolkodást az adottnak~~ (ami) az adottnak.

33.) Az eleven gondolkodás a világegység. A fogalmi tagolatot nem hiszi bele a szemléletbe, sőt mindig ismeretlenül; mindig a belső elemzés, amely felmaradhatatlan, ítéleti nyit keresztül a „másságot", a nyit létünk ítéletét.

34.)

35.) A dev. pond. (csak a gondolkodás) abban a mértékben oltja ki magát, amennyiben a test közvetíti, abból a csendből minden, ami a ítélés, akarás, érzés elhallgattatásából pl. még a elhallgattatás anyagát is költi; mindannak ellátásából kimerül, ami nem önmaga.

36.) A elv. pond nem gondolat, mert nincs tárgyilag gondolandó, a viszonyításhoz ítéletében. A mintegy gondolat egy gondolkodó momentumban tárgyként van előtte, amely. amennyiben gondolat, nem hiány a, hogy még éppen gondolják, hanem, hogy ~~tárgy~~ ítéletét van kontemplálják, abban a hiány objektivitás hiánya az ítéletek ellen ítéletet. A valódi lét abban áll, hogy a hiány eltűnik a létében oly módon, hogy a tárgy ítéletét önmagában ítéletnek, a létek kibeszélésének. / tárgy: idea; nincs mihez az ítéleten túl gondolatra, a „jelentést" a tárgy önmagában találtra.
A ítélet a kontemplált gondolkodó gondolat, az igen ítélés a gondolat visszatérése az eredeti objektivitáshoz. Gondolat és ítélés azonos. Amelyik nem ítél mást mint magát, megismerő abban a mértékben, amelyben a megismerendő van.

37.)

Az emberi méltóságról.

A fogalom történése.

Feltételek: 1. Az Én, 2. fogyatékos a test és a világ ügyében.

Fichtenél (Schiller)

Tudatosság és akarat.

„Ész" a méltóság feltételeként? (Hartmann)

Der andere Weg. Akit út egyenetlensége. Morális ügyek a „gondolati" úton; gondolkodás-fejlemény a „Wie e. m." útján.

A morális inspiráció.

Az emberet a tett igazolja.

Kényszer és spontaneitás.

Ismeretelméleti munkr.

Bev. 1964. nov. 25.

1.) Miért vagyunk itt? Mindenki maga tudja. Nem fontos, nem világnézeti, nem ünnepélyes. Létni, lehetséges-e megismerés és hogyan. Az ismeretelmélet megismerési csoda: gondolatok az emberi produkciói és mégis stimmelnek: matematika. Az ismeretelmélet Kant óta elhanyagolt, a tudat hátterében az áll, hogy valójában nem ismerhetünk meg. Kísérlet, amelyben egymásnak vetjük.

2.) Az ismeretelméleti érdeklődés forrása. Sokszor ők az ítéletet gondolati feldolgozásra. A gondolatproduktum önálló, a gyanút maga nem tudatos. Tudatos a tárgy, amely adott és adott a gondolkodás is. Honnan jönnek a gondolatok? Az istenektől, az emberből. Utóbbiból a biztonsági igénye, bátorító a megismerés iránt. Helyesek-e? Logikailag megismerés? A gondolatok a tudatban, tehát az ítéletek világ gondolatmentes. Szubjektív részek és objektív igaz nem különböztethetők.

3.) A gondolkodás önjáróvá. Összes gondolkodás nem tud önmaga fölé emelkedni. Az állítmány mindig fontosabb mint az alany. Ismeretelmélet: öntudatra ébredt gondolkodás. A hétköznapi gondolkodás nem reflektált. Az ismeretelmélet feltárja, hogy a „magasabbrendű" gondolkodásra versenyen, ahonnan a hétköznapi, nem öntudatos „lehekinthető". Lehetséges-e a gondolkodás fejlesztése? Matematika, munkáink. A tehetség az ismeretelmélethez általánosabb. Elhanyagolt hangsúlyok. Kerdetben hiány, terminológiai, fogalomalkotási tevékenység.

Az ismeretelmélet kiindulási pontjai

1.) Hogy jön (hogyan) megismerés létre? A hitében már nem egy elképzelés, hogy mi is a megismerés. Az a megismerés az egy az, hogyan jöhet létre? Ezek az elméletek nem feltételezés-mentesek. A hogyan, feltételezésmentes kérdés: mi a megismerés? Aztán jöhet a hogyan-ról beszélni.

Vinnot a megismerést a tudatnak ismernie kell. Az agnosztikizmus önmagát tagadja. Ismeretelmélethez szükséges, hogy a megismerés lehetséges legyen. Amely elmélet ezt tagadja, önmagát szünteti meg. Mint ítélete az agnosztikizmus le-

2

hetséges, mint elmélet, tudományos ítélet, nem.

2.) A megismerés az emberi tudatban jön létre. A tudat tartalma: lélektan. A tudat leírása és működése későbbi kérdés, csak a tartalmáról itt értesülünk róla. Lélektan: szemlélődés.

3.) A tudat tartalmi elemei: érzet, észlelet, képzet, fogalom, gondolat stb. Ezek mind fogalmak. De nemcsak fogalmakat tartalmaz. A fogalmak osztályozása: egyrészük nem-fogalmi valamire utal: dolgok, érzések, érzetekre. Fogalom és kép (avagy képzet) = képzet. A nem fogalmi = észlelet. Minden, ami a tudatban található, fogalmakból van összeépülődve; kivéve nem a fölfogás világában. Ítélet: minden, ami nem fogalmi.

4.) Tiszta fogalmak; ezek önmagukat jelentik, a nem-tiszta fogalmak valami mástól kívülire is utalnak. Az észlelet leírása, „mi"-je fogalom segítségével adható meg. De hogyan lesz világos előttünk egy fogalom leírása, mi-je? Ennek a kérdésnek a fogalmak leírása nem éppen világos: a fogalom önmagát jelenti, mondják, szilárdítja, semmi mást. Fogalom és szó különböző.

5.) Szemlélet kívülről: érzület. Ugyanúgy vagy a fogalommal, mint a képzetnél, csak itt valóságos az érzületi rész, ott pedig vonatkozásban. A érzéki érzület is összehasonlítások során fogalmakhoz és új jelentő meg. Érzület = érzet-komplexum + fogalmak. Így kerül a tudatba. A gondolkodás tudat jellemzője, hogy csak fogalmakból keríthet bele bármi.

Nem pedig más más eleme a tudatnak.

Képzet, fogalom, érzület.

6.) A fogalmak a megismerés szerkezői csak nemint. Honnan jönnek? minden egyéb elem leírása.
A tudat tevékeny a létrejöttükkel: gondolkodás. Ezt használtuk időnként is. Egy lépésnél még vonatkozunk a kiindulási pont keresésében: a gondolkodáshoz. Lehet-e még tovább vonatkozni? Ennek a kérdésre csak a gondolkodás felelhet.

A gondolkodás.

1.) A gondolkodásra irányítva önmagát elkülönítjük szokásos irányítás.
Van kiterjedett gondolkodás.
Sajátja, hogy tevékenység, valami kell hozzá. Ki az alany? Az Én.
De ez sok más tevékenységnek is alapja. Én ízlek, szívok. Más tevékenységnél tudunk arról, hogy valamit teszünk vagy történik velünk, a gondolkodásnál egybeolvadunk a tevékenységgel; nem tudjuk kívülállóan szemlélni: lényünk tudatunk legbelsőbb magja tevékenykedik. A tudat csak akkor jön önmaga elénkébe, ha a gondolkodás fájdalmas lesz. Kohorusz a gondolkodás és a tudat között.

2.) A gondolkodás kiterjedése minden más tevékenységnek is. De a tudat csak a gondolkodás mögött áll tájékozással, minden egyéb tevékenységnek oldalról is van, amelyet a gondolkodás dolgát csak fél. A gondolkodás önmagában nyugvó, érthető, akár a fogalmak. Ez az állításunk tesz, hogy velle azonosítani tudjuk magunkat. Ez fejt vet lényünk magának.

3.) A gondolkodásnál nincs megismerési problémánk, semmi magyarázó elem nem kell és nem is lehetséges, a gondolat saját világos. Az ismeretelméleti világ akkor válik ijesztő, ha fogalmakkal, ideákkal határtalan át. Lényeget is fogalmi, ideálisan. Megismerésünk fogalmakkal való értelmező áll és ennek beépítésébe a fogalmak ideák bennünk kialakuló rendszerébe. Textura, szövés.

Kant a gondolkodóvilág a megértés világa. Ez nemben áll a sötét, érthetetlen világgal. Az ismeretelméleti és a gondolkodó világ a tudatban találkozik.

4.) Tárgyalás a gondolkodás, tehát szubjektív lehet. Talán ezért általános, érthető; az „objektív" kívülálló szempontjából csak rendező, formális elem. Szubjektumunk csak a gondolkodás sajátjával tudom magam. A szubjektivitás ítéletek önmagát szüntetik meg. A gondolkodás a szubjektum-objektum polaritás fölött áll.

Fogalmak önkényessége: kiválasztás tartalmak szerint; mindig önkényes.

4

Egy tárgyról van szó, amelynek jellemzői vannak, amelyek elemeknek nevezhetők: a számosság.

5.) Mi akkor a tárgyiasság mértéke, ha objektív a fogalomképzés. Fel/fogó jellegű, mint a látás. De minden érzékeny és aktív a nevet. Az univerzális jellegét nem csorbítja. Így érthető, hogy az emberi individuumok megértik egymást. Elsőbbségi, definiáló jelleg. Az egész gondolkodási egészen az állapot és az érzékiségből kiemelkedő belépésig nemcsak. De ez a tantalosi univerzális, csak az egész dimenzió nélkül érzéssel mintegy.

6.) Realitás-e a gondolkodás? Mi a realitás?

Az ítélet.

1.) Hogyan szólítanak fogalmaink? A tiszta fogalmak nem az ítéletek világából, habár azokon gyúlnak fel. Nincs megjelenése a tiszta fogalmaknak és nem ismerünk pl. őket az ítéletek világában. Intuíció = megfejtés. A megértés összefoglalás. Az így szert fogalom mindig többet fed, mint azt az ítéletet, amelyben felgyúlnak: Newton világi-ok individuális példája a gravitáció törvényének. Kövek és légyes elemek kiválasztásához nincs egy "létező" norma kell, amely tartalmaz minden, mint a szükségével szert fogalom.

2.) A tiszta ítélet. Ítélet és fogalom. Miért hiszik, hogy a fogalom az ítéletből származik. A fogalmi, gondolati megkülönböztetések „törlése". Egyénül „különbség" fogalma: egyénül nem marad semmi. Más lehetőség: a kettőt a gondolkodás és ítélés között megszakítani; ekkor találjuk az „ítéletről", hogy mit ítélünk, de az összefüggést más ítéleti vagy fogalmi tartalmakkal nem ismerjük: egy összefüggéstelen sokaság.

3.) Szubjektív-e az ítélet? A kettős csak a nem-fogalmi részére vonatkozhat, mert a fogalmi univerzális, tehát objektív. Az ítélet szub-

jelentésére - érzékelnek, a megfigyelés álláspontja. Ezt azonban a gondolkodás nem kerülheti. Holnap - kiskorony. Az ismeretelméletet az ítélet minőségének vizsgálja és az érzékelés az ignorálásával: azzal lélekállapotunk változásait pusztán szubjektumunkra. Ezek egy sorozat pszichikus történésben találhatók.. Dinyó - nő - közöny - érzékelés, - időpszichikum - tudat. Egy pl: alanni - rezgések - kémiai pszichikus a nemben - időpszichikus - igen - szubjektum - tudat, lelki pszichikum. Ezt kiegészíteni a többi.

3 inkonzekvencia. a) Tagadjuk annak objektivitását, amiből kiindultunk. b). csak az ítéletek egy részével szemben vagyunk kritikusak, szervezetünk részével szemben nincsen okunk, vagy a közönséges pszichikumtól nemben is (elektromágneses hullámok), hiszen ezekről is ítéletet hozni tudományt. c) Az ítéletet a pszichés pszichikumtól a tudatig nem fejlődésnek elvileg sem.

4.) Fogalmak nélkül az ítéletekről nem maradt semmi. Az ítélet nem-je : pszichikum. A tagadást csak a gondolkodásra nézve nem is, mennyiben ez is tagadásra nevelhető. Mi jön ki az ítéletből az emberre? Tudattartalmunk két forrása: ítélet és gondolkodás.

Nincs más forrás. Érzés, érzelem és akarat = ítéletek. Az ítélet = nem ismeret. Éppen a hiány nem elégítő volta vezeti az embert a megismeréshez, hogy valami rögzített, állandóan, rejtett tartalmat ismerjen (az ítélet mögött). Ez a rejtett tartalom gyökerénél még a gondolkodás előtt.

A megismerés.

1.) Az elemek: ítélet és gondolkodás. Ítélet. Közvetlenítés. Tiszta ítélet. A tiszta pszichikum tartalom nélkül, különben nem gondolkodás. A tartalom más elemzésből, annak kivonásából. Időrendi és egyes idea ill. pszichikum. Egy időrendi. Tiszta pszichikumok intuícióval lehetségesek. A hipotézis nem véletlen, tudomány nélkül.

2.) Emlékezeti ítélet. Egy ítélet egy pszichikummal egyenlő. Az állítás nyomában kell lépése. Emlékezet azonosítja vagy egészíti ki. Kapcsolás mechanizmus? A pszichikum különbözik az ítélettől minőségileg (nyelv és tárgy is). Emlékezet: kő "visszatérés"

Az ítélet időben egyedi, a pszichikum relatív időtlen. A pszichikumban

minőségi többet ad, mint az érzékletben. Egészet nyújt tartalmában, mintsem az minőségi tartalmában, mint az érzelet.

3.) Hogy függ össze érzelet és fogalom? A fogalom a lényeg, mi-je az érzeletnek. Az érzelet a dolognak csak egyik oldala, nem teljes. A fogalom is hasonlóan tartozik, tehetően egy fogalomvilág. De ha nem tesszük is, egy adott érzelethez különböző, ellentmondó fogalmakat is kapcsolhatunk. . . . .

A fogalom egy olyan érzelethez tartozik, amellett minden reflexió. Érzelet minőségi fogalommal telített. A szín illetve hang tartozik, mely nem nemmel és rokonsággal: a fogalmakat a gondolkozásról, intuícióról nyújtja. A feltételes reflex. A gondolkozást nem vehetjük össze, ha egy érzelettel ingyal. Ezért minden, hogy az érzelés teljes, egészet ad, „hiú" ma az „objektív" világ.

4) Az érzelet nem-fogalmi „tartalmakat" magyarázat, amely vezeti a fogalmakat ezt a vegyes oldalát nyitalmi: megismerés. Ugyanazonban olyan, hogy ez határozatlanul: fogalom és érzelete a REALITÁST. Valóságnak ismerik kapcsolatban, mint történésnek (alakulásnak) és egészének. Ezáltal a fogalomvilág, időnként megszilárdul. Egyébként alatt a fennállásban. Az elmagyarázott ismeret.

5.) Érzelet = fogalom, de nem fogalmi formában. Tiszta ítélet = fogalmak megjelenése, teljesen átlátszó. Érzeleti ítélet nincs. Az érzeleti nem sosem abszolút fel teljesen. Egyenesség, ami nincsen fogalmak bele az ítéletbe. Sok mennyiség, pontosságban ismeretes még. Tiszta fogalomnál nincs érzelet a valóságban sem.

Taktikus és optikus érzelés.

Érzeleti világ átlátszatlanságra. Átlátszóság. Érzelet eredetileg „kint"! a tudat magyarázásától. A fogalom belülről adott, tudattal egészen vele. Az érzeleti világ ~~vált~~ kerül „be", hogy fogalmakkal nőjünk át. A vegyes nem magyarázatokról általunk. Ez az érzeleti világ értéke.

6.) Mi jut a tudatba ítéletkor? Hogy? 1.) Gyenge ítélet nincs. 2) Az ítélet lényege = fogalom. 3.) Absztrakt művelet ítéletkor. Optikus ítélés. Mint a betűknél is, nem portréban áll. rész-ítélés. H = 1 - 1; ház = ablak + ... Ítélet = fogalom = pillanatnyi állapot. Ami belőle kimarad, az a fogalomtartalom az ítélettel, amely rejtett. Az ideák néhányat világ mezőt a dolgokból állítanak össze. Egyedi lényből néhányat. Ezért kell egy intézkedés tevékenység, az ideák elemzését megjelölve.
Az ítéletet irányítja a gondolkodás.

Az ítélés mindig reményt nyújtott, de mivel ezek is komplexek, ezért az ítélés és gondolkodás határát határvonalat nehéz pontosan meghúzni.

A megismerés lehetősége.

1.) Teljesen az ideális nyelvben. Rejtettség és lehetőség. A végső megismerés. A gondolkodás lehetőségéről nem lehet beszélni.
Tiszta gondolkodás jelentősége az intellektuális világ megnyugtatásából. Kepler. A tiszta gondolkodás „lehetősége".

Intellektuális ítéletekben mindig a lehetőség a cél. A lehetőlegesség pontjai: a megfigyelésben és a gondolkodásban. Az intellektuális tartalom mutatkozik: a gondolkodás univerzalitásra gépiti ki.

Kérdések, ahol a mult. és jövő elválik.

Intellektuális elemek, amikben nincs érzékiség.

A gondolkodás illúziósága a minta és cél.

Kapcsolatunk az intellektuális világgal ideális. A fogalmiság mint világkép.

Az idea mint szerkezet.

Az adott: nem mond semmit. Nem tudunk semmit róla, azt sem, hogy képzet. Nem elgit ki: nem egész. A gondolkodás, a fogalom elem ejtésére. A gondolt kiegészít, mert tökéletes. Az ítéleti keresés lép elénk (ahol egy idegen gondolat). Az képzik át, amiről jelen vagyunk, mikor beszél. Belül vagyunk, azonosítani tudjuk magunkat: tökéletes, nem kérnek kapcsolatot kívülünk még az ítélet megismerésénél is.

Általános kívülünk tesz, a rejtett nem tesz azzá: azt kell megkapnunk. Viszonyítás a tárgyra, az idézés. A tiszta gondolkodás szintézisben kapcsolódik. A dolog centrumra: ami mentén fel van építve.

Az idézőjel kapcsolódása.

Az élőtlen jelig-mediális gondolkodással állított ítéletek.

A gondolkodás létforma vizsgálata:

a) kívül van b) belül élmény tudata.

Tovajenülés.

Mi = létezés? egy, ész, Wesen, essentia, vol tapasztalunk igazán létet? Gondolkodásban tehát empirikus.

Előzőleg: a gondolat a dologban tartozik-e?

Nem vétetés, hanem a Tenni. Tud. gondolkodás alkalmazása történik is.

Lét is gondolkodás.

Gondolkodás a Tenni-ben: mikt, mdst.

Hierarchiák mit gondolkodnak

Az ismeretelmélet felépítése.

1.) A közvetlenül adott. Feltételezi a gondolkodást.

2.) A gondolkodás: nem lehet kijuttani belőle. Finomítjuk megfontolások más feltételekre. Ítélet és gondolkodás közti viszony, ill. gondolkodás komplikáltsága önmagunk. Valami „más" kellene a gondolkodás helyett.

O A közvetlenül adottból mint zárt egész emelkedik ki a gondolkodás és a mindenkori önmagunk nem különíthető, mint ítélet.

3.) A gondolkodás szintje és önmagában való megkülönböztetése. Tiszta gondolkodás. Ennek elemei: fogalmak (ítéletek), kapcsolatuk: ujjabb fogalom. Fogalomsorok, amelyek a fogalom fogalmának tartalmát adják: a gondolkodás képessége, ez ítéletben mint ítélettel.

4.) A T.F. utolsó, ami végső önmagában megáll.

10

II. 26.

1.) Az ugyismeretes. Elemei minőség keverések. A létezés, lét, lévő
Wesen, esse, ensentia. Kívül és belül; a tárgyiasság van.
A gondolat alanya: hogyan van a gondolat és hogyan van az alanya.
Lét és gondolkodás. A ugyismeretes objektív. Tárgyiság.
Kint a gondolkodástól, a természetben holott, múlt.

Két pólus: tiszta gondolkodás és tiszta érzelem.
Érzelmek: külső — belső. (gondolatok is, pl. ezt kiemelik)
Test: amin keresztül a környezet megnyilatkozik.
Lélek: amin keresztül belső érzelmek vannak. kifejthetők. Érzelmek nélkül is van gondolat.
keresztül. Individuális elem a lélek: érzés alatt, konkrétnyújtó, gondolkodás nem. Érzés legyen éppúgy gondolat, mint az érzelmek. stb.
Tudatosság fokai:
A megértés eleme, a gondolkodásig és megértő képességünk: nélkülem.
Filozófiai megközelítés.

A gondolkodás tudatossága. 1) Megfigyelése: először lélek által kell látni: okozat. A objektum valóságos; test, érzékiség
2) Kivel? Nem a testi pszichés kiváltó megfigyelni: A testi megfigyelés bent. megfigyelni
3) A tárgy = emlék. Önmagában belül marad, idegen elem nem kell.
Abszolút megismerés: a megfigyelő a tárgy, alany és emlék: érdekmentes önmagától mentes. Semmiféle külső pressz, erő nem befolyásolhatja.
Kritikus és cél minden egyéb megfigyelésnél a vizsgálatból fogy és nem jön. A tárgyiság = objektum. Nincs külső és belső. Nincs „homályos" mondat. Egy világos, amit teljesen áttekintünk.
Nem gondolkodás a gondolkodásról.
Hogyan megfigyelni? Nem egy nem.
Az „absztrakt" megértésére, nem a valóság értelmében jelenik meg a gondolkodás

Miért lehet azt mondani, hogy a világ lényege az idea? Képhasonlat, jelek és tartalom. Az egy relatív fogalom!

Valamiben az egyes. A fogalmak a gondolat egysége.

Az emlékezet nem = egység. Összefoglalom a F.N. Sch-ben

Lényeg és megjelenés

0 GWSch. III, 205 → 117 →

Világ	Lélek	Szellem
objektív	subjektív	objektív
változó	változó	örök

Egység és forma összefüggése. Fantasy használat.
Univerzális nincs in post.
Általánosság — forma és egység együtt

Világszemlélet. A subjektum változása.

Egység és forma egysége. Tökéletes általánosság.
Mi alapján emlékezet: intuícióval az ideát fogjuk fel, amely az emlékezet lényege. Ez alkotja az emlékezetet. Mint ideát a emberi koron felismerve. A nyelvi szellemi tevékenységének megtalálásával a „működő" ideák és az működés eredménye azonos. Élő az idea — a kultúrában belső gondolatok. Az emlékezet nem az ideák közti kötés = az egység az ideák. Szabadság.
Gondolkodás — érzékszervi közvetítés az ideák emlékezésére. Az absztrakció szerepe. Miért függ össze a gondolatok általánosság? Mi egyenlő közönség létre. Szubjektivizmus. Univerzalitás. Ki az emlékező, aki előtt a gondolatok általánosak? Ez egyes is mellett egy gondolat, mert azonosíthatjuk magunkat a gondolkodóval. És csak ezzel, mert csak abban egységek tényleges mértékben alkotják. Minden emlékezetben kételkedhetünk, hogy nem hallucinációk-e,

IV

A gondolkodásban, a fogalomalkotásban az agynak jelen kell lennie.
Az érzelmeket, életet, létet tudjuk ugyanis értelmezni, ez is világító lenne számunkra. De az ész fel kellene vagy épít tudjon egyéb tevékenységekkel nem tudjuk azonosítani magunkat.

A szubjektum eltárgyiasítása és az azonosítás. A gondolkodónál azonosítjuk magunk olyan részt nem ismerünk igazán ilyen amivel azonosnak tartjuk magam.

A gondolkodás megfigyelésének különböző szintjei:
Először igazán gondolkodunk. Utóbb megfigyelni.

Az ítélés. Az érzésvilággal való azonosság. Test és lélek.
Mi a lét? Lét és gondolkodás.

A jelenlét. Bekapcsolódás – kivonulás. Alvás. Paradoxális alvás.
Lélek kívül, test belül – vezet. Mi fontos.
Abnormalitás – élet nélkülözése
A fogalom fogalom – empirikus fogalomalkotásig.
Önállóság. Nem válasz-én. Gondolkodás → lét

Test és lélek. Lélek = ami nyit testnek vagy érzésnek látja. Lélek és valami megkülönböztetése.

Agy és psziché: zenei analógiák.

Az ember test lélek és szellem.

Szellemében szellem? Test és lélek: a lélekhez szellemi tulajdonságai.

Szellemében lélek tudja magát hozni. Hogy gondolatot „hozzá lélte". Az én tiszta spontaneitás, tisztult valóság, csak. Nem fogalat-én. Gondolkodás - lét gyöke.

Lélekben: az ember a lélekben, a testben éli át magát. Lélek, ami magát testének egy élőnek látja.

Jelenlét: igen: testben való létezés. Kívül a lélek és szellem: ezekkel még nem azonos.

Ön: pillanat / létezési pillanat-momentumok. Lélekben. Szellemtudomány.

Belemerülés - elvész - az Én a külvilágban - tudattalan létezés.

Énelvű: testben, lélekben; szellemben ← belemerülés

kint: lélek / szellem — szellem / test — test / lélek

A pillanat pillanata. Érzéki ösztönök. Képzetek. Fogalmak (képzetek közti kapcsolat).

Tiszta pillanat: pillanat közti kapcsolatok. → ⓐ forma, amelynek tartalma változhat: minden pillanat tartója, formája: a gondolkodás képessége. Absztrakció: a tiszta én. Ennek ipar teljesen, hogy puszta = tartalom. Kapu, amelyen át a gondolatok a tudatunkba kerülnek. Átlátszó, átjárható.

Minden emberének ennek pillanata. Az Én létezése nem tartalmi a gondolkodást, hanem tudatos élményi. A legtisztább tevékenység — a legtisztább pillanat.

Az abszolút mértéke: a megismerésre és a „van"-ra. „Azzá" is válhatsz.

A szellem ösztönt, hogy önmagát megteremtse. Ez a megismerés nem nem-beavatkozás.

Az élmény. Nemcsak gondolkodásos (a hétköznapi), minek ellentéte. Érzelés is, asszociáció is. Tudható. Tehát a gondolkodás önállósága.

A jelenlét „mellette". („Gondosság".)

14

1. Belső gondolkodás megfigyelése → az eleven gondolkodásé →
2. Tiszta élet. 33.o.

Feladat – szervezés – műfaj változik.

Lehetséges-e, hogy az emberi tudás fejlődjön?

Az ember csak azt tudhatja, amit gondolt.

Befejezetlen: 1) a felmérés a fogalmakhoz.

2) A fogalomelőtti gondolkodásig. Eleven chiasz képest, amit létrehoz.

Gondolkodás mérge az ön fogalmunk megalkotásában. Felmérés.

Gondolkodás önkéntelenül használtuk. Ezek önmaga az ön-hez.

Tiszta fogalmak – abstrakció.

Általános

Élmény!

---

4 művészi élmény: rendszerállás és elsajátítás.

Az emberi mért test lélek és mellem?

A tudat élete

Fejlődés

A élmény két jellege

Fejlődés nyelvi evolúcióra.

Nincs gondolkodás, amely ne tudna élni. Nincs zöld képzet zöld, mint eleven.

① megismerés a megalkotás során, 34.o.

---

emberen intuícióink a tiszta ön fogalmunk megalkotásában a ~~Kant~~ tudás fogalmak megalkotásától?

1.) Megfigyelés mindenben, tevékenység, nem fan, nem tanítom. Művészet nő?

2.) A gyönyör: a jelenlét, munkás. Az alkotás által. Érzés: az érzés van engem. A világ gondolkodtat. Sokat a világ.

3.) A világ építőelemei: erő, anyag, tér, idő. Alapelem: gondolat, gondolkodás. Kiemelt helyzete.

4.) Gondolkodás és com jelent minden megfigyelésben. A megismerés alapja. A gondolat alkotása: intuíció. Ítélet: a gondolat ítéletek nélkül nincs. Nem látjuk azt, amiről nincs gondolatunk.

5.) Összefüggés: okozás, állam, nő, anyag.

6.) Az ítélet és gondolat elválaszthatósága: a tudomány elválik az ítélettől, amelyben élünk, nélkül, kimondatlan. Először a gondolat és végül annak felé fordul. Így ismeri meg alapvető megismerésünk: minden egyéb csak relatív, mert csak egyik felét alkotja az embert. De mindenben benne van. De hiányzik a beállítás?

7.) A gondolkodás mint nem fejlődése: a hiányzó „gondolatmentes" képe.

8.) Ki kell a megfigyeléshez? Érzések megfigyelés. Olyan, aki nincs „benne". Kívül áll. Munkás. A gondolkodás előbb van, mint a gondolat. A tevékenység, képesség ugyanaz mint a tehetség.

9.) A megváltoztathatóság. Mindenben változás.

10.) A fogalomalkotás. Emlékezet és tiszta fogalmak.

Ib A gondolkodás megfigyelésének tennivalói: általában van két megfigyelni: a gondolkodás előtt, annak során, a fogalmak során. Gondolat? Nem csupán tudott forma: él, működik. Vissza-vezethetetlen másra, mert más a gondolkodás is visszavezethetetlen.

11.) Fogalmaink megalkotása = önalkotás, a fogalommal minőleg együtt jön létre. Abszolút létező, minden megismerés végső mértéke: eszme.

12.) A valóság — gondolat → gondolkodás → tiszta értelem.

Példa: el tudjuk-e képzelni, hogy van olyan, ami abszolút információ nyerése esetén sem számítható?

Ø

Ismeretek: tények, érzések, találkozásokat a gondolkodás szempontjából látható-e át: ez a valóságos funkció. De a gondolkodás irányára is vonatkozik: ez a valóság megismerésére vagy.

Ha kívánok és nem tudnám... (Tanter)

Nem is mondok egy formát hívő vagyok.

Az én (Fichte): Wir wollen nicht ohne Augen sehen wollen, aber wir wollen auch nicht behaupten, dass alles Auge sehe.

Mi a fantázia? A fantázió jelenléte — tudatosság. A gondolkodás (= tudatosság) kiterjed a fantáziát egy részét az emlékezet egy pontos mintája : a tárgy és emlékképei.

A lét, ami önmagát mentén átéltnek, az nem
0 odavonás — távolítás. Lényeg ahol kívül áll. lényeg ahol odavonja
odavonás — belső gyakorlat ; ahol belső képe. magát

Az érzéki feltételezés, a gondolat feltételezése.

A nem mint fontos apparátus. Ki látja a képet?

1) A gondolkodás időbeliség, az intuíció időtlenség ; tudatosan nyelvi-tőtt intuíció.

Tellem : tenni, gondolni, felfogni és lét-ét.

⊙

Élet, ami nyit testnek egy érzésnek tartja

Az kiáll valaki és nem tudnám ... Nem elő tudni szó. Egy kiáll egyik.

Az individualizáltság kitűzés (gyakorlás) Egy - nyomból é. Terminust az emlékben

3 cellásról

Abszolútság és tudatosság.

Terminust az emlékben

Abszolút gondolkodás élettelensége pozíciója — nem fűti vágyról időtlenség. Ezért kiáram mozgóktól a terminusnak : minőség tárgyi élete erejét, Fénymunkásdik a terminusba.

Ez a kör, célok stb egyik : akcellentmondás.

Ez az ami nem X'munkának nevezik.

A három cellásról nézőpontja a hétköznapi életben.

A gondolkodás Rudolfáról az képzetben.

Arisztotelész szerkezeti gondolkodáselmélete; intencionalitás — kreativáció.

57.0.

Az absztrakt gondolkodás jellemzése

Érzéki érzelet mintájára. Az intencionális tárgyak felé fordul és. Úgy az érzékek, ahhoz érzelmi kellene érzet a tárgyakat, direkt módon, azaz elevenen, úgy egy szintű fit érzelemnek. :: Érzelmi kellene a gondolkodást. Gondolkodás a gondolkodásról: a festés festése. Nem megy túl sokra.

A gondolkodás nemcsak a külső érzelethez közvetítésű, hanem önmagát is. Így érzékletmentes nem lesz és így tud önmagáról. Ehhez kutya ít a világot, amiről tiszta fogalmat alkotni.

A külvilágot tükröző gondolkodás nem gondolkodás, mondhatni szerencsére mert nem bírja önmagát, tehát nem bírja az objektumokat sem: kívülről közelíti a tárgyat: nézi, követhetően. Nem vagyunk úgy, mert a lét, amit másban keres, önmagában) benne rendelkezik. A lét, mint tárgy objektumnak fogalmára, a spirituálisban rendelkezik: miközben gondolkodik.

A tiszta (érzékletmentes) gondolkodás önmagára támaszkodik, abszolút szellemben érzelmére egy képzetre. Az kimondás lehet: önkifejezésben lesz univerzális. Individualitás — univerzalitás. A lélek individualitás

Az önmagát értelő gondolkodás: idő Hem intuíció, pillanatnyi" villámlás (Dante). Lét – gondolat – van. Ez az alapja az egyetemes gondolkodásnak is: képzelet a gondolkodásban kívül.

A gondolat léte – gondolat és a gondolat - lét.

A gondolat kiolvadása a képzetben, az érzelemben, a tudatban. Kreativitást megelőzi az élő pillanat. Ezt mutatja a cél. Csak a gondolkodásban ít. A gondolat →

A nem önmagán ismétlő gondolkodás a hosszúsít hatja létezőnek nyit lényének: existenciát — a lét önmagán hiányát létét. Tükörképét hatja realitásnak, nem azt ahi néz, hanem nyújt a tükörben. Illúziós lét = gondolkodás, amely tud önmagáról. Ha Gp — én. Én test vagy

A gondolkodás aktusa ~~aktusa~~ az „önmagán" és „nem önmagán" a „hatás" ítéletek működése. Ezek konstitutívumok létrejönnek: az ember a létet éleszti az existencia kedvéért. De ezt nem bírja, nem az övé, mert nincs igazi alany. Az ítélet világ lényege tárgyiasítása az igazi van: a többi pusztán feltételező. De ítéletes.

A lét az én mázsán a gondolkodásba mászik. A gondolkodás kiterjesztés ⇒ amíg lesz, amit ostobaképpen: lét, amely ahol az ürességben és ahonnan. Ellenben az illúzió lemondás a létről. Ez a megjelenés világba mennél fel, mint illúzió.

Az én addig pusztuló állásfoglalás illúzió komplexum volt a külső ingerekre. A lélek fájóság a testtől az ént is mindig visszadja: a existenciától hogy a lét ítéletét megszabni, nem a tudat principiumra alapján.

Az emberi problémák megoldási innen.

A gondolkodás feltámadása. +

Hogyan?

Ha hiba ismét és nem tudomásra — nem válik való tudásig.

A koncentráció. [72] Idea minősíti a vágyó tőt, amely nem elementarizált és minőségmentes lehet, hogy egyidejűleg a tiszta gondolkodás fejlődését is ítéletté az emberi.

A gondolkodás megtisztítása az ítéletek elemétől. Élményi puszta kép, szuti idea-minőség; a tiszta gondolkodás, új elem, mások nem tapasztalat, ideterminált. Ez működhet a meditációban.

Innen függ a mellemi szférától mármarik a koncentrációval

Pellenlétben; de a képzet felébredése után újra tudni lehet a tárgyat.

A koncentrációból élését valami a gondolkodásnak, vagy a belső figyelem tárgyiát lehetsen; az egy megvalósuló fenntartásának feltételeit: a tárgy létrehozása — az adag létrehozása. Ezt a gondolat-objektumot nyugalmon mentálisan működjük, mint a fizikai megfigyelése a függvényt. Ez nem könnyű, de nem lehetetlen függvényt sem.

Nem gondolni annyi egy gondolatot, hanem a fogalmat megfigyelni. Ezt először meg kell koncentrálni (egyedül, belső tárgyak nélkül) és azt mondjuk: koncentrálni. Ez a koncentráció célja. Ennek túllépnünk a természeten, és az abstrakt gondolkozásig vezetni az embert. A absztrakt gondolkozás a természetre támaszkodik: azt reflektálja, vagy egy mechanikus világot képez belőle. Életlenségre, term. fog.

A gondolat működésének még elemeinek pillanatát kapjuk el. Lét és existencia egybeesnek. Az első valóság tett.

Az embernek megadott a világ mindenféle objektumként mint első bizonyos; az ént ezzel szemben a nem-énnel, azaz a világ, amiről tapasztalt az objektummal, a subjektum mozgalmát. Ahhoz szükséges inicializáció nélkül vezetjük az embert, ahhoz természetes fogalmat. Ennek érdekében: mutatjuk az embert egy mozgásra, egy vonz-kapcsra: az objektum felé való mozgásra, valami vonzva, akkor szemlélődésre az objektummal. És az igazi objektum a gondolkodás.

Miért kell a gondolkodásból kiindulni? Mert benne vesz részt a természettől való függetlenség mértéke.

A hármas kerek. A gondolat az élet célja. Nem tudatos önmagáról, mint tudott a tudásáról.

A gondolkozás értelmét a természet-hasonlás nélkül, de elsősorban nyelvileg és kulturálisan; intuíciós elemei, amely minden gondolat

Az Hypersolis mélyén van.

A tiszta gondolkodás megvalósításában más működik a tiszta akaratnál, amely csak abban a gondolkodáshoz tapad. Akarhat gondolkodni csak minimális akarat?

Mi van, ha nem ezek a tiszta gondolkodásnál dolgoznak?

Ezért kell a koncentrációt érzelemmentes témán gyakorolni

A három erő elválása az életben. Matematika, fizikusmus. Akcsoportosító koncentráció; a tiszta gondolkodás patrónusa.

A gondolkodás kikapcsolása az alsóról alapot ad annak a lehetőségnek, hogy az öntudatosság az én helyett működjék.

A belső gyakorlat: csak Én gyakorlat. Belőle a 3 elmaradt erő kontemplálása. A kontemplálás erőt ad el tőlük.

Az Énben a három erő egyé: átalakított egyé, nem konglomerátum.

A fizikai világban megtanult különbséget alkalmazni a lélek megfigyelésére. Előírás a gondolkodásra; nem a többire. Ezek mind adottak, hogy megismerjük őket, ne csak elvetve elkerüljük őket. Nem konglomerátum, nem kontemplálhatjuk őket.

A koncentráció tárgyának kiválasztása az Énnek. Az Én nem konstruálódik semmiből.

Cogito, ergo sum. "Én vagyok."

Ami tudás nem képességet nyújt, káros.

2 A tudatról tudat.

„Én vagyok" mi? ki? Test vagyok, lélek vagyok. Én vagyok. Existencia - lét. Kant a lét; az ürül nem tudunk.

10 A tudatlyot tudatos" gondolkodás nem bírja ámnyit; tehát az objektumot sem: tudatról közelít, mint tárgyiasítót. Nincs benősejs vonzás a tárggyal — ámnyával sem. A Nem nyelvhatóság, mert a lét, amit másban keres, önmagában benne helyezkedik. Önmagában a gondolkodás → a gondolkodó — existencia. A lét, objektumnak nyelvnem, a nyelvnemnél kezdődik: szintetikus a priori tárgy gondolat.

Világ minden az emberi elött objektum kint; önmagában tudatos helyzetben, (sőha tudatos, Nincsen); objektum - objektum. Fenomenológia kiáramlat. Megtanul egy vonzástípust. Aktív nemlétállás az objektummal: az igen objektum, mint ön gondolkodás. A gondolkodásban rejlik a Fenomenológiai első közelítés esélye.

| A nem önmagában ideált gondolkodás ....

Az én nem tárgyiasítható semmivé.

Az én hiányzik.

Mi a Teremtő az adott keretben?

Az én mint centrális pont és mint asszociációs a testtel.
Teste támaszkodik. Tükör = az önmegismerés első fokán.
Az organizmus működése mint bölcsesség — mint szabadság
Az asszociáció fokai.

Így az Én más tartalmat nem kap, képtelen mást asszociálni.
185, 182,

A természet az emberben, az ami természetes, ami az Én nélkül történik, a múlt következménye. Az ember nem ura tudatának gondolkodásának és cselekvésének alapjaitól.

Az én önelhatározása a természettel,

Azjaui én nem állhat szemben azzal, amit megismer.

Az ego nem tudja, hogy természet; ha tudná, más gondolkodás lenne.
A lét tudata - tudattalan tudat - az emlék ered: ez van, minden egyéb így van, mint az én. Így: szemben állni az emberi világgal, amiről az ember tudja, hogy létezik. ≠

A múlt, szabadság; az elhatározás, az Én nem a múltból jön, nem a multra támaszkodik. Termék és forrás.

Tett: individuális, egzotikus.
Beszéd: szituációs. nem teljesen egzotikus
Gondolkodás: szinte univerzális.

A Test: múlt. Én = új, szabadság.

Itt a cselekvést, beszédet, gondolkodást elhagyjuk: az a tudat, az Én, ami ezek felett mint létező marad.

Az egyik pólus: az énkeleti világ. Részletesebb, múlt, adott.

A másik pólus: az Én. Minimális a mindenkori világban való jelen — mivel jelen, mert nem tudja, hogy jelen van. A gondolkodás nem adott.

Csak gondolkodásával jön rá az Én, hogy jelen van. Ezt fel kell építeni.

Tennivaló: műhelymunkás, műveltségű. 214. lent Mint alsó pólus.

Az alsóra. Az egyetem pólusa alatta művelhetővé lesz.

A gondolkodásban rejlő lehetőségek. †

Minimális akart; nem részletesek, önmagán kívülhat. A gondolkodás tudat létrehozása. A lét felébresztése. Existencia, egzisztencia — lét, Én.

Vége: az existencia a lét nemzetségből születve.

A tárgyas világban az Én lehetőségei: test (érzet); világ (érzés); gondolkodás (egyesítés) azonosítás és észlelés.

A világban minden jelenlét, jelen, aktivitás, belső; tárgyban jön, semlegesülő, külső. Nem adottak;

A tiszta gondolkodásban az Én és a tennivaló megkülönböztető jegye.

Minél objektívebb a világ, annál szubjektívebb a szubjektum.

Tudatelemek.

Az intervallumok.

Tárgy – gondolkodás.

1.) Minden tevékenység az alanyra ható. Ismeretelmélet. Én vélték.

2.) A gondolkodás eredője. Ki fogja, hogy én vagyok? Én. De nemcsak én a tudat is, mert akkor létem ezek a tartalmak önteremtőivé lennék. Tagadhatom, kételkedhetek a létemben, a gondolkodásban (!), az önmagamban, ám ezt megcselekszik, tehát a világ-ért-ve. Valaki mégis mondom, hogy én vagyok, sőt nem érzelek. Ezek mindig vagyok, de nem vagyok csak Tudhatóképe: a tárgyakat ismerem.

Gondolkozom, tudom, hogy gondolkozom, ~~A~~ gondolom, hogy tudom, hogy gondolkozom; ezeket a gondolatokat finom intellektusok kötik össze, ezek a gondolkozás képe. Ezeket nem ismerem meg, ~~ezzel~~ csak a mindennapokban.

Az a gondolkozást erőként tudom megismerni, megfigyelni, ez a finom élet kivonatok közegen a tudatomban. Ez kimagyarázni, illusztrálni a gondolkozást.

A csend, hallgatás mint a gondolatok ágya.

Tudom, hogy ha valaki egy emberi lás pontból létezőnek ismerem, bizonyos gondolatkapcsolatokat (ez miért?), ugyanúgy a tudatom és önmagamat gondolkodóként ismerem fel. Minden pontban, ahol magamat is-nek ismerem fel, további gondolatkapcsolatok, hogy mit nekem tudományt adjon. Gondolatkapcsolatnak tűnő lehetőség, hogy magamat az idő minden pontjában existáló-nak tudjam. Valahogyan képes vagyok összekötni a gondolatkapcsolatok eredetét, amely a tudatomat fenntartja, és újabb gondolat, amely abból a pontból ered. Ez a pszichológia pont, amelyben a pillanat az időtlenből keletkezik.

Vannak tudomány nyomon követhető, hogy egy problémát minden lehetséges forrásból: szintetikusan több a pillanatban minden, minden a gondolkodás ennek a működésnek megfelelő formát ölt. A gondolkodásnak ezek a tudományok első ~~lehetőség~~ lehetőség ~~lehetőség~~ lehetőség ~~lehetőség~~ lehetőség

Én test vagyok, én lélek vagyok, én szellem vagyok — érzés vagyok, érzet vagyok, cselekvés vagyok — csupa ellentmondás, mert én – csak én lehetek, az akit ezeket az állításokat mondja, gondolja, írja. Nem mutathatok rá másra: testre, lélekre, érzelemre, szellemre, hogy az én lennék. Mégis megteszem, tudatosan vagy tudattalanul és élek ebben az ellentmondásban. Mert ezek a más dolgok, test, lélek, szellem, érzelem, arra szolgálnak, hogy az alany bennük önmagát tárgyként lássa, mivel más módon nem képes önmagát látni. Ha csak szemből állana a fizikai testem, akkor akkor, hogy önmagamat észlelem, tükörre volna szükségem. A tükörképben bízva felismerném önmagam. Ha egy darabig a tükröt mindig elém tartanám, a tükör mindig előttem lenne, megszűnnék attól, hogy a tükörkép - én vagyok. A testemet, lelkemet, érzéseimet énnek érzem, e szerint élek. Mert mozgatásom, az emberiség jellemzői szerint azonosítom magam ezekkel a dolgokkal, amelyek természetesen sohasem szerves-ben tartoznak hozzám, mint egy tükör.

Én test vagyok, én lélek vagyok: ezek gondolatok. Míg ezek szerint a gondolatok szerint élek, anélkül, hogy (magamban) kimondanám őket, ellentmondás nélkül élek. Amikor kimondom, elő-ször gondolom: én test vagyok, az ellentmondás megszületik bennem, és elindíthat kutató utamra.

Keresem az igazi szubjektumot. Én nem lehetek test, mert a test nem beszél, nem gondolkodik, nem mondhatja, hogy: én vagyok. Nem lehetek lélek, vagy érzésvilág, mert az érzések, érzelmek jönnek és mennek és önmaguk éppúgy nem „beszélnek", gondol-kodnak, mintahogy a test sem, ahogy semmiféle élőlény sem beszél, gondolkodik és önmagától nem lesz gondolat, vagy is

Semmi kerül a tudatba. A gondolat áll legközelebb hozzám, alanni-
képpen én hozom létre és általában is számomra. De minden, ami
kész, végeredményben előttem áll, ha tudok tekinteni, figyelmemet ha
tudom irányítani, tehát nem én vagyok, azaz: nem-én. A figyelme-
met a gondolkodás pszichikai irányítom: így mért összemit „látok",
ami nem-kész, működésben van, igazi mozgás. És ezen az úton egyre
közelebb jutok a gondolkodás forrásához: az igazi alanyhoz.

Én nem a test vagyok, hanem az, aki azt gondolom; nem a tudatkép,
hanem aki azt látja.

Csak a készet, lezártat, múltat tudatom észlelni: gondolatban is, cselek-
ben is: a növést nem látom, csak a formát elhalt összegeit. Az a gon-
dolat létrejöttét, életét nem tudom figyelni, az életet is emlékben tudom.

A Rossz és gondolat a készhez, a holthoz alkalmazkodik, azon
mulik fel, annak függője. A tőlünk független, nem formálható önálló
gondolkodás tudja csak a dolgokat áthatni, igazságukat felfogni.

Az igazi gondolkodás a minden mintázás, intuíció. Szabályozás
még nem gondolkodás.

A jelent nem emlékezni, a múltat tapasztalható, a jövőt elképzel-
hető. A jelen tapasztalása csak az Én számára lehetséges: az a
jelen önök egyidejűség.

A világ, természet, dolgok léte, eredete a gondolkodás, a kész-
ségekben gondolat. Megismerésünkhöz az elvégzendés pszichéjét kell vé-
gig követnünk. Ez nem történhet abszolút gondolkodással, annak
nincs is végtelenek.

A szem nem a látáshoz, de nem a nem lát; ép látásra, annak a nemem közvetít. A nem: optikai minőség, lencse, üstökhártya, amely projektált képet hoz létre. De ez a létrehozott képet is látni kell valakinek.

Rájöttek, hogy semmit sem tudok az Anyagról, a centrumról, csak azt, hogy van. De mint ész, létünknek praxisa és tudatos fenntartója a. Hogyan tudhatok még többet róla? Megfigyelhetem aktivitásait: ép sejtjeiben, ép szövetében. Ezek a aktivitások emlékeink, amelyeknek ítéletre, tényre a gondolkodásomra kiterjed érkezik a tudatomba. Mert - gondolkodás (ebből is látjuk) áll legközelebb a centrumhoz. A megfigyelés aktusa a gondolkodás, amely alatta másat figyel meg. És abban a megfigyelésben az ész ép a gondolkodással azonosítja magát.

Az élet fenntartása = a jelen tapintása.

A gondolkodás tárgya az emlékezet világ: a gondolkodás nem ebből származik, hanem a „valami Földből".

A múlt = Külsővé vált egykori „belső". Az emlékezet is. Külső. (?)
A jelent azért nem érjük el, mert az elmúlástudatunkkal (gondolkodás, ép szem, stb.) azonosítjuk magunkat, mint külső, nem létünk; nem is; a mindenkori aktualitás kívül ebből.

29

Das Grunderlebnis des Geistes

Einführung: Man kann nicht über Geist sprechen, wissen, wenn der eigene Geist nicht erwacht ist.

1.) Das Denken. Die Durchsichtigkeit des Denkens als Grundlage allen Erkennens und Verstehens.

2.) Das Ich-bin. Ich denke, also bin ich.

3.) Die Beobachtung des Denkens. Die Quelle des Denkens.

4.) Die Stufen und Potenzen der Gedankenhaftigkeit. Der Geist als reine Innerlichkeit.

Die Bedeutung der Philosophie der Freiheit

a) Einführung: St. über die Ph. d. Fr. Grundfrage. Positivismus, Wissenschaft, Kunst.

b) Kunst.

1.) Das Denken als übersinnliche Fähigkeit.

2.) ~~Das~~ Die Beobachtung des Denkens. Das reine Denken.

3.) Die Freiheit des Menschen.

A világ mond valamit, mindig valamiről. Ennek nem ítélettel, hanem mindig Repräsentációval feleljünk. Ebből mint adott világból világ és önálló világ. Ebben az emberi nevezőből mutatkozik ennek a világnak.

Az életet összefoglalása a dolgok életviszonyával: a kellethetés és elmúlás uferjának szélsőse. A kellethetés és elmúlás világa. Ennek valódi Wesheit. (Welt d. Sinne III).

Minél általánosabb a gondolkodás tárgya, annál általánosabb az ész is a maga működésében. Az általánosságból kell az intuícióban az általánost az adott és a tárgy körül; annak azonosságát.

A valláni pozíció kritikája: a fogalmiság mennyiségtől elkülönítésében, anyaga valamiről

---

A dolog (pl. növény) van, mint idea; ennek a létnek időbeli spektrumát érzékeljük. A dolog időben, jelen; hogyan fejlődik a teljes spektrumon. Az időbeliségben változás lehetőségeit — az, az időbeliség is idea-megnyilvánulás. Az alakulás, változás, növekedés, fejlődés: az idea kibontakozása spektrumában.

A külső világ: látható az emberben, amely az ítéletkor (és gondolkodáskor) kellethetik.

A gondolat tudatban működése az ítélethez, a gondolat tudatban előzménye (Traktatus 12; Dürer d.)

Az én "kiont" — Ausblick (Rickert d. Philosophie).

A „tudományos megismerés" a közönséges tudat síkján.
A Ph. d. Fr. az előkészítés.

1.) A megismerésen való gondolkodás mindjárt az elején ismétlést ad, hogy minden megismerés a gondolkodáson keresztül jut el hozzánk. Ennek kapcsolatban két kérdés merül fel:

a) a közönséges gondolkodás elégtelensége és átalakításának módjai.

b) a gondolkodás a mi alkotásunk, de ki az alanya? Másrészt a gondolkodás és az Én, hogyan ne tévedjünk szubjektivizmusra az, ami a világot alkotja.

A két kérdés nagyon összefügg és lényeges részét a második is, hogy kiküszöbölhessük a szubjektivizmust.

a megismerés tárgyát a megismerés módját.
mit lehet közvetlenül megragadni? Volonté 22-23. 33 35.

Pontelmű és az eleven gondolkodás.
A gondolkodás és antinómiái és annak feloldása.

Kép - valóság. Nem valóságtartalmak egy t. fölött. Jelen - élet -

A gondolkodás alapja: a jelenlét. Szemlélés - gondolkodással. Szemléleti. A gondolkodáshoz való vágy. Alapunk életünk egészében.

Nem tom, hogyan mozgás.

Az ein önmagismeretse absolut magismeret: nem rendes
világ. Ellenél: odaadás.
Ellenen gondolkodásél – eredeti ujjáteremtésé.
A mai gondolkodás creatio nelküliség.
nem gondolkodás, magtagadás
Az első mellemi élmény: az ön élménye. Ezek új önállóságok,
mint a mellem.
Nem tom, hanem képzés
Világom-én.

K. 24.

Der geistige Dominismus: in der Kirche, im Existenzialismus, in der Anthroposophie. Bei Luther. Bei Kant, in der Naturwissenschaft. Spiritualismus.

Emmus

Romain gyök stilus: finihni erély, D.K. miatés, bonbon, 3 hárfás. Tél
Gyök: élet; mozog, vonzás, kerent, Picht. Tek Fonin
Bunch: mutál, fej, nin, hang (zene); mennyiségmentes, kapcsol,
csip; ellenzet a Gottbewusstsein felé. Világ(is)mus felé a képzőmű-
vészetben, a zenében nem. Nyár, Pünkösd, Pünkösd.

Die Eigengesetzmäßigkeit der vom Menschen erzeugten Begriffswelt.
Die „Gültigkeit" des Denkens auf mit-wie Gebieten.

Die Begriffswelt ist eine Wirklichkeit. Da aber Mensch sie erzeugt, muss
er mit seinem innersten Wesen in ihr erscheinen.

Der Mensch spiegelt sich sich als Ich Ästhetische und Ethisches, Ästhetisches und Ethisches, von denen er auch kein klares Bewusstsein hat; er sieht die Welt, als Äußerlichkeit, weil ihm alle eigene Körperlichkeit äußerlich ist.

34

A gondolkodás a valóság mélyére

Az Alany létezése – bizonyítva – és öntudata, ahol a testiségével azonosul. A más-ból menti tudatát.
A valóság azonosítása a megismeréssel.

Az Én filozófiája:

1.) A gondolkodás és az én kapcsolata. Ennek nemben: az én-ével.

2.) A gondolkodásától való kitörés.

A gondolkodás primátusa. Voluntas ??? –

Az abszolút gondolkodás. Nem emberinek élését.

A medikális állapot: jelen – lét, nem múlt, tehát nem tárgy – nem birtokolható. Élet. Minőség újra felépítő – tárgy és múlt azonosítása. Jövőbetörés.

Az én "hiány": Ausblick, Rätsel d. Philosophie.

Az igazság mint „kifejtés" — manifestáció mennyiségi. Miben kifejezi kifejt kifejt a gondolkodás? Egy másik gondolkodáshoz. } Az én mellérendelő állapot.

A mellérendelő "nemben" való állítás: nem „mellérendelő".

Igaz és valóság

Középkor – Egyház igaza. Szentírás; Luther: hier stehe ich, ich kann nicht anders.

Arisztotelész. Galilei – istenek ellen, – Newtonig – Kant.

Kálvin és Kartézius valósága: A tehetetlenség vége. Marx: egyház, kommunizmus. Darwin nem jellemző.

Természettudomány. Életellen természet. Einstein probléma: az ember természeti rész: Darwin, Marx, Freud.

A Természet törvényeit ír: minden benne valóság. Newton inerciarendszer: egy, ahol megtartását mindig valaki megy, ami speciálisat jelenti.

Nincs valóság. Társadalmi, hogy-hogy viszonylatai.

Amit a társadalom állandónak tekintett, a fogalmak tagadták.

Ha emberiség nem tudta eldönteni, hogy mi a valóság. Mert a valóság kordonsági elvesztett.

A cselekvés alanyi és helyzeti.

A gondolkodás mint cselekvés: valóság egy determinált.

Milyen valóság – gondolkodás?

Társadalmi a világ cselekvéstől. Rendszer a természetben

Társadalmiság (elvileg): múlt cselekvés; abban is, ha a jövőben közvetítésig be. Természet: törvényt ír. A megjelenés és a törvény kétféle világ. A kettő egybeesése a valóság, de ez csak jelen lehet, állandó újratermelés: a helyzeti közvetlenül elvesztül

36 A gondolkodás lényegének kérdése.

Az igaz olyan a belső [illegible] gondolkodásban. Az erkölcsi cél a szív belső [illegible] mint ideál, nem mint törvény. A tanítás tévékeny lehetőség, nem az előírt minta.

A világnézet és a kérdésfeltevés

Külső norma: természetben kapcsolódó törvény

Történeti — életbeli

A mellemi darwinizmus: az egyházban, az existencializmusban, Lutherben, Kantnál, a természettudományban, az szubjektivizmusban.

A Gizikusz.

A kérdések feltevése, a külső tekintély - igazság el nem fogadása azt is jelenti, hogy a igazság ~~nem~~ lehetőség szubjektív értelemben. A hagyomány nemcsak azonban: mint „tan" nem hat.

Minden tant tanítottak, mert hittek egy arra a megismerő aktusban it lehet, mivel gyermek. A hagyomány, mint tárgy a megismerésnek, ha a megismerés önmagában nem működik, hamvasszá válik. A tárgy a problémát nélkül nem a a hitvallásra minden dogmatizmussal, vagy relativizmussal

A „szubjektív tárgy" a mellett lehet; „természetfölötti", amelyhez igazodnia kell a belső aktivitásnak, amellyel megismerjük hiszen megismerés az? XXX A „tárgy" elvonja a figyelmet az alanyról, a szűk pszichológiáról, amely az igazi mellemisége. A „szubjektív tárgy" nem felel meg annak, amit akarjuk, mert képtelenek elhatárolni kívánnak az a „belső" magas, amely által minden a képet: lehet általánosságot megértem a pszichét megértése nélkül? A belső magas, feltételezésére, a transzcendens alkotók

a tárggyal, annak összes összefüggéseivel.
Nincs nemlétezés — csak más megjelenése.
Valaki s/o. Igazi és valódi ellentmondás. Jelen és jelölt.

Mi a valóság? A gondolkodás alapja, magyarázata. A „tény" egyúttal nem más, mint a történet.

Az igazság felmutatható. Bizonyítás és cáfolhatóság.

A jelenvalót úgy éljük, hogy az alig más jelen. Ezért nyitva nem vagyunk eléjük.

Az elrejtett kérdés.

Ne nem megismerésből cselekszem, biztosan nem az én tettem, nem valódi cselekedet. A megismerés valódi — gondolkodás valódi.

A gondolkodás és gondolat fajtái: gondolat, dinamikus gondolkodás, eleven gondolkodás (önmagát átélő gondolkodás, teljesen valódi).

A gondolat megjelenése, ugy gondolásának példái: dinamikus gondolkodás.

A gondolkodás megjelenése: eleven gondolkodás.

A gondolkodásban minden van csapda által: ezt lehet felfedezni: tárgyi gondolkodás (tiszta az érzelmi stb. elemektől); ~~tiszta gondolkodás — tiszta~~ elvont gondolkodás (tiszta az érzelmi és mentális elemektől); tiszta gondolkodás (pontos az érzelmi mentális elemektől és a mentális gondolkodás módjától is).

Az elvont példázik.

A példák alapról. Thais. Példák alapj.

A tiszta gondolkodásban tiszta alapot működik.

Miért akar az az alapot? Az elvont kérdés.

A közönséges absurd : a jelenti és értelmi rész különállása.

Motívum és hajtóerő". Motívum : fogalom, képzet.

Jellemi adottság (emelt) : hogy valamelyik valamiképen működő hatóra.

A motívum az úgy, a jellemi adottság a tiszt motívumai a működő formát : állandó.

(hajtóerő" : 1.) öntörvény. Az értelem - közvetlen cselekedet ; tapintat, konvenció.

2.) Érdekvilág : hírnév, anyagi, ahogy, hiba stb.

3.) Gondolkodás, képzetalkotás ; mint hajtóerő (!) ; praktikus tapintat : „jenkor ezt tenném"

4.) Tiszta gondolkodás, intuíció, nem mennyiségi (értelmi). Nem jellemi adottság — a helyesen állított gondolkodás.

Motívumok : érzés nem, csak elképzelt érzés.

Egyén jóra, egyáltalán, valamilyen módi;

jóra morális elvek. — Célkitűzést.

Relatív : az emberiség javára ; kulturális hódítás, abszolút fejlődés (kommunizmus).

Intuitív módon felfogott célok. A képzet megismerése még nem indít általában tudatosult cselekvésre, vagy cselekvésre éppúgy.

Nem mindig cselekvés alá az értelmi világban, előbbi élményeiben. Első eset a mindig tett. Nem mindig : a képzet valódi. Mindig nem. Képzet példák, parancsok : közlés tiltó, vagy egyéni konkrét pontig. Légy jó! az konkrét, a mindig emberemben bízva. Az idealitás — képzetig : morális fantázia. Képzetből impulzusig : morális technika.

Morálisság, mint normatív fogalom.

A tant, valamit meg kell értenem. Rejtélyben? Tehetetlen. Nincs szükség a tanításra. De ehhez megfelelő megismerőképességű kell: olyanat, amely nyers nem képes a világot megadni.

A Primum Movens.

A testetlenül gondolkodás: „anni" = aki gondolkodik, az minden esetben nélkülözi; de az ~~tárgyiás~~ gondolkodás tárgyától függően egy az emberi (finn) világ-nemüségét követi és ehhez egyhez kötött (ez közvetít); egy tiszta, érzékletmentes gondolkodás, ehhez tárgya is nélkülözi, a gondolkodó és a gondolkodás ezzel azonos, nem a finn tárggyal: ehhez testetlenül.

Az ember a tant, szöveget, előadást a képességei segítségével éri meg. Ugyanezek a képességek ezután már alkalmasak arra, hogy a felvett tartalmat újrateremtsék. És előtte is alkalmasak lettek arra a tartalom előnyös feldolgozásaira, ha „belső" koncentrációval ígyekezett arra az ember.
— Különbség van a nyers logikus követése és abban a gondolkodásban való mozgás között, amely annak logikai struktúráját szövi.

A szabadság problémát illetően minden tényezőre egyetlenre vonatkozik: az igazi szabadság belső függetlenség a természet feltételeitől; az illuzórikus az akadályok eltávolítására irányuló feltételek elégtelenségének tudatából, amelyek a magunk intimnek a tudat számára, hogy önmagától vett az „én" egy az emberiség nyelvi-gyökeivel.

Az embernek nem igénye az ismeretes, amelyek feltétele transzcendens egy értelem-feletti szférák megértésére; de igénye, hogy magában

a nyitottsági tevékenységében – és nem arról az előtte feltárt tárgyban – felfedezi, miként viszonyul benne a nemlétre – bármit is e tevékenység tárgyán. Nem valami módszer, tan, tudás (ismeret jól) az embert a metafizikai útjaira. Sőt, hanem a nemlét, amelyet egy módszer vagy doktrína mozgásba hoz: nem a nyitottság mint előre meghatározott és mozdulatlan kép, hanem a nyitottságban feltett" mozgásba hozott aktivitás; nem a tárgy, hanem a belső erő, amellyel átjárja a tárgyat megfosztani és idealizálni képes: a tárgy csupán ürügy arra a mozgásra.

A nemlétnek ilyen mozdulatlan „objektív" elképzelése a kutatót arra indítja, hogy „elejtse" ezt az igazságot, konformizmusban a hagyományos, alárendelje a nemlétnek aktivitását „transzcendens" tartalmaknak, kibontakozásukat gondolt vagy képzelt tartalmaknak, holott ezek éppen a nemlét aktivitása képes elmélyülő képnek létét és formáját.

A prioritás mindenkor az aktivitásé – gondolkozásé – : ez világítja az utat.

Nem ajánlgatunk sem egy filozófiát, sem egy doktrínát, hanem arra a lehetőségre utalunk, amely benne rejlik az ember nyitottság" tevékenységében.

A mai (természettel „nemben állók") ember úgy tekinti a kizsigerelendő úgy metafizikát, mint egy magasabb természetet, amely „előtte" áll és tőlünk felfelé; nem veszi észre, hogy ő maga az, aki a „tárgy" életének formáit, amelyből mint kép egy gondolat születik: el kívánja érni és sohasem tudja, mert projiciálta olyan objektivitásba, amely a gondolkodás fel nem ismert mozgása és így feloldhatatlan dualitást hozott létre: olyat, amely saját magában ellentmondásos. A tárgy nem lehet másmás tárgy: az az aktivitás, ami mozgásba jött az intuíciónkban. – Valamikor közvetlenül „elérhető" volt most mint az individuális gondolat intim erői érzelmünk.

Vannak „misztikus" tanítások, amelyek alkalmatlanná teszik a közönséges gondolkodást — amely a tárgyat megöli és elválasztja.

Transzcendens abban lehet valami az ember számára (a transzcendens abban lehet benfoglalva az emberben), ha tényleg transzcendens, azaz nem szűkíti az a befogadóképességem, amennyiben ez a transzcendens tartalmat kapja: a gondolkodás. Ehhez hasonló, mint a gondolat (mennyiben az övé) hat, a „szó" még hasonló, mint egy „erő". Így az közelthetetlen, nem lehetek szabad.

Az Én, amelyre kijelentéseink, a tudat történései leírás nyelvében. Ennek nincs helyben léte (első közelítésben), a dolgok világában (Augustinus, Spinoza), tárgyak, objektumok, tárgyi jelen. A világ tudata a világnyelvi én-tudat. A nyelvben az az ember, a világ és lehetősége. Az állat világa világos: és nem az a tudat, amelyben az állatnak van: attól független, helyben nem lehetne felületesség. Az egy azonosítja magát, azonosnak tudja magát a gondolkodásról, érzésről, akaratról, cselekvésről: ez az állam. A felületesség lehetősége a gondolkodásban van: nem az vagyok, hogy állandóan; nem az állatokból vagyok azonos, hanem az állandóról, ahol nem merül az állatok önmagában. Fel lehet állítani: minél inkább tudatom, hogy az állatok nem én vagyok, annál közelebb az ébredés. Az állam az Én jelen-nem-léte; a felületesség a jelenléte, a nyelvben az ingadozás. Az független minden azonosítástól: nem gondolat, hanem a gondolat mozgása. Az az állatoktól függetlenné tudja tudni magát, ez az igazi Ely.

A természet determinált, mert múlt. Azaz nincs jelen benne a tőle független ~~alkotója~~ tudata - tudója; a másról- ról a nélkülem a természetben alszik, nincs jelenléte. Az emberben is így van. A múlt kötelez és ha mindig a múlttól szabadulunk, nem vagyunk szabadok.

Az eleven gondolkodás pontszerű felvillanása és kihunyása: pontszerű „elő-élmény".

Az én - fogalom intuitív eredete: nincs még egy példa; ezért nincs társa.

Én nem-én vagyok - én nem vagyok én.

Az én fenomenológiája

Az én-fogalom eredete teljesen intuitív. Nincs példa, nincs társ. Ahogy hasonulni nevelőben kezdt, az én nincs jelen. Álom - gyógy- nyelvi tudat.

Az énbe sok mindent beleértünk. Test, lélek, szellem. Látom, lélegzem, gondolkodom — énem. A nemkülönülés — én nem-én.

A természet az emberben. A nem-én az emberben. Az azonosítás. Én nem-én vagyok — én nem vagyok én. A gondolat paradoxonja.

Az ellentmondás: az intellektuális világ a valóság - a test én vagyok.

Az alany, aki ént mond. Tudatában létje nyitott illetve zárkózik. Azaz nincs jelen. Logikát alkot és nem veszi az alkotás alanyát észre: ezt a logika megkerüli.

Minden tudás, ismeret a gondolkodáson át az én számára van: nem veszi észre. A működést, a folyamatot nem veszi észre, csak a produktumot. A tudat fogyatékossága az intellektuális világtól.

A körülhatárolás: természet - morál.

Az elámulás. A nyelvi tudat hiányossága. A gondolat önmagát áthatolhatja, átláthatja és ha ez megtörténik, az Alany feléledt.

A tudományos nélkülözhetőség.

A más-ság : nem fogalmiság, mint minden tudattartalom. Ez kell az én-emlékhez, annak teljesen a tudat termékének. Az elválasztásé. A gondolatiság keletkezésére — az ítéletet kiváltmondására — az énképet kialakítani - kategóriáinak a világot.

Itt a gondolatiság átfogóan a kulturálódást az Emlékben, nem a tartalmakat, nem az én-képet. Pedig ezen gondolatiság a személyiségben.

A határ egy tárgy: a gondolati világnak határa.

Mintán ez a határ megvan, jön a kiválasztás, a kutatás, a tudomány: a törekvés a világ megismerésére, az általánosítás megmutatására.

A természettudomány és határa a gondolkodásra.

A továbbfejlesztés két irányban: a gondolkodás alapja és az ítélés alapja felé.

A testbe költözés titka: a nemben (gondolatvilágban) nincs különválás, elhatárolás, minden csak kapcsolat, összefüggés. Nincs áthatolhatatlanság. Az csak a fizikai világban van, pontosabban az egyes világban. A gondolat (eleven gondolat) minőség másnak a gondolatban: nem élőképre önmagában sem, mert minden összefüggésben élve: az összefüggésnek meg kell szabadítani, hogy határa átkötődjön a gondolat és így tudatosuljék: önmagában élőképesen. Ezért kell testhez kötődnie

Az én a testiségbe milyen, elhatárolja magát, csak tudatosodik és magának mondja azután, ami a határain kívül van.

Az ösztönösség, mint az én extrém ellentmondása.

Jövő, jelen, múlt, külső világ : Welt als Sinne 98–101

A gondolkodó gondolkodás.

Az ember fizikai teste látható.

Az én nem látható, de tudunk róla. Kívülről nem is lehet megnevezni, csak belülről. Az olvasás alatt eltűnik az én-tudat (zárójel). Az én-tudattal együtt megszűnik a fizikai test tudata. Az én tudat és a fizikai test összetartozik. Az én akarat. Ez átkerül a fizikai testbe. Mint tükörbe. Az ember az akarat elmélye.

minden írás : partitúra, amiből a gondolat különböző a gondolkodástól.

külső – belső

Miért olvas az ember? 1. Kényszerből: 2. „Szórakozásból" (egyéb); a egyéb fajtái. 3. Elkötelezettségből; szabadságból.

Az angol nyelv: olvasnivaló. Diolipus.

A gondolkodás az organizmusban lokalizálható, de attól független és attól függetlenül tapasztalható is. Ezért ő a külső.

A tudat szabadnyíló. Gondolat, gondolkodó gondolat, eleven gondolkodás.

A fenntartásmentes akarat : megtanulandó. Volonté 158.

Az én intuitívnak láthatósága a személyes kapcsolatban a nyílt alapján.

Az ép kívülálló, Volonté 162.

A tolerancia és tudás nem lehet a megismerés előtt, annak épületében állítja és nem tud arról, hogy állítja.

szabadság, ok és következmény egybeesése. Nem lehet köze primitív módon a testiséghez. Csak mint lejtéshiány és minden lejtés primitív: a mindenkori világban van a valóság.

A fogalmak nem találhatók, mindig intuicióban születnek. A legjobb összehasonlítás az ősi én fogalmával kapcsolatban: ennek mintapéldája, amit a gyerekek még lehetnek mutatni, ezt a testiségen az én alkotása. A gyerek egy idegen harmadik személyben beszél: de akkor ki az aki beszél önmagáról harmadik személyben? Az a centrum, amely a tudattól nem esik egybe. Ugyanez a helyzet a közösségi tudattal kapcsolatban is, de ez még önre is tévesztő a testi-lelki bonyolultsággal. Ha a logika a gondolkodás felé fordul (a gondolatokról), analitikai úton rá lehet jönni, hogy az én micsoda nem. Hogy mi igen, azt elmondani majdnem lehetetlen. Egyszerű, mert mindenki saját énjét tapasztalhatja csak, mintsem, másrészt, mert éppolyan tovább nem redukálható fogalom, mint az ősrégi-fogalmak, a „van" fogalma. Sőt éppen az én fogalma esik teljesen egybe a „van" fogalmával. Biztonság, állíthatóság és nyugalom, függetlenség mindentől is a teljes szabadság képessége: azonosság a törvénnyel.

1.) Mélyen alatt az emberben. A szabadság alanya minden egy „én". A tudat szabadsága: a gondolkodás fokai. Másképp: a tudat függőségének megszüntetése az érzéki világtól. A gondolkodás születése az emberben. A gondolkodás ketős jellege. Az én súlypontjának áthelyezése.

2.) A tett és a szándék szabadsága. Diádikus. A szabadság: ok és következmény egybeesése.

3.) A feszültségmentes akarat. A koncentráció fokozatos benső képessége tevése az akarat: kedvetlen mentális akarás, testhez kötött, kikerülhetetlen(ül) feszültséggel járó. Egy további lépésben az én elkülönül ettől a feszültségtől, önszeretettel. Nem elvont. A feszültséget felismerjük, mint az igazi akarat megszűntával; ha az erőlködés megmarad, minden eltaszítja azt, amire felé törekszik. A koncentrá-

valami más elképzelés, végül is. Az első pillanatban magától adódik, idő-
legesen gondolati pontot ölt, objektumhoz kötődik, amely mögé, hogy megjele-
jék. Ennek az elmélyedésnek (amiről nem kell feljegyzést) módjától minden
egy a lényeg-alapvetően különbözünk, azon nyugszunk, amely transzcendens és
immanens egysége. Fokozatosan elhagyjuk a természetes tájékozódást.

Az erőfeszítésben, mely kezdetben kikerülhetetlen, az első nyugodtan jelenthető,
az időfeszültségben. Ez a közönséges erőfeszítés: minden, kívülre irányul, mert
a térben épül, ami „kívül" van, kívül akarja megragadni azt, ami belül
van. Időfeszültség, ürességben.

5. Az egy. Elképzelhető, hogy kiolthja magát: ez a feladat feltételezi benne az
erőt, amely működés, a kétértelműség megmüködésének: a feladat alanya azonos az
egy.

6. Az abszolút gondolkodás, mint a szabadság feltétele.

Az egyéni önmegismerés a gondolkodás módjára, amely nem hajlik a képzetek meg-
változtatására: azt, amelybe magunkat belehelyezzük, hogy pl. tárgyunkat „értsük",
olyannak ismerjük meg, amilyen, anélkül, hogy azzá lennénk. Mindazonáltal pontos, hogy
azt tudjuk: mert ~~ez a feladat~~ az [illegible] ezen tudás szubjektumának ismeretét
is. De ahol észleli, az éppen a szubjektum. — Lényében az olyan Én,
amely nyugodt Én pl. tárgyaról a tudat kitartóan van. Hogy a tudat: az emlék
hasonlít, de önmagában nem tapasztalja: ebben tudat, amelyben mindennap
él, anélkül, hogy tényleges bírná. Ott, ahol a tudat mindenben módjára meg-
jelenik, abban a pillanatban, ahol születik, még mielőtt megszületne, a még nem
lehető térben, az Én a pl. tárgyában transzcendens, nem aktuális lét,
hanem minden aktivitásunk forrása. Volonté 205–pp.

A tárgy felé fordulás teljessége — minus benne az egy kiját-
szása önmagáért — az olvasás és a figyelem aktusa oly intim-
vé lesz, hogy azok nem lehet venni: az alany azzá válhat.

A tapasztalat az egy és a Tudat ellentéte.

A gondolkodás megfigyelésében minden megy az egyes, úgy a általános eszméi és gondolati világon belül (Tudtes 36)

A cselekvések antípusza az alvás jelentése szempontjából.

Gondolkodom, tehát vagyok — Én vagyok, tehát gondolkodom.

Az ébrenlét határai

Az egyes: Test Lélek nélkül.

Az én határtalansága (Időtlenség)

Az ébrenlét gondolkodása.

Az alvások 1th szabadsága: más közegben; arról a szándék szabadsága teljesen megszűnt, de a tett nem a fizikai világ törvényeinek.

A gondolat mint faktum, mint, mint ámulat.

Szabadság: 3 lélekről szóló szemlélet.

0.) A megfontolások értéke és kötelezősége.
1.) Gondolkodom tehát vagyok. Lépések nélkül lépek lépni. 3 lélekről egyre
2.) Tudatosság. Határ. We are such stuff...
3.) A gondolat megfigyelése: jelen, élet. (gondolat mint mint.)
4.) Az ébrenlét gondolkodás, mint a valóság feltétele.
5.) Az egyes: test, lélek, nélkül: A tudat lehetőségei: határ.
6.) A mint tanítása.
7.) A szándék és a tett szabadsága.

A tanítás: az érzékelésbe építkezéssel bevitt gondolkodással együtt létrejön az emlékezet tárgyát. Amire 99-

1.) We are such stuff as dreams are made on, and our little life is rounded with a sleep.

Az álomszerűség alapja, a jelek alapja, az én empirikus jelenléte.

2.) Az emberi ellentmondásosság. Lehetőségi, abstrakt gondolkodás. A természet és az alap.

3.) Az akarat szerepe

4.) A szándék és tett szabadsága.

Megismerés: határ az én és a természet között.

Akarat: az én és a természet összefüggése.

A megismerés két fajtája: 1) Emlékezet: kettőség, határtalanság. 2.) Spontán megismerés (mások gondolatai) = azonosítás.

A határtalanság működése.

1.) A természet és az alany. A term-ről abstrakt gondolkodása. Lauer.

2.) Az alap kontinuitása: intuíció mindig az alanyé. Szellem-ről.

3.) Az akarat korlátja; a szándék és tett szabadsága.

2) Különbség abban különböznek, hogy élnek, érzek és gondolkodom. A gondolkodás univerzális jellege; a szellemi szféra. Az én — szellem. Élőben gondolkodás alapja.

A lélekről, gondolkodásról — szellemről részletesebb nem annyi van, hogy mindenkinek szükségük fel — önmagában ismeri, valós — és ezt a realitásfajtát kell megtalálni a szellemben.

Az ego skizóképtelen i a morális tévedés és a megismerési tévedés.
3 lépés – 1 lépés. A studium.
A tudat ősnyi: plus: – lény és az akarat körül, transcendenciák, kürtől mesget, mint az ősnyi.

Az akarat a studiumban fejlődik. Ez a gondolkodáshoz szükséges akarat, nem tesz fesültebb, annál beszédbe, minél tisztább gondolkodás.
Nem lehet a moralitást akarni — minden más akarja az akarást-nak, mint aki ellen akarni kellene.

A tükörkép és az alsó Menschenwürdel 227 A közönséges tudat a testre épül, a tudat alsó ebből fejlődik.
Tiszta akarat. Menschenwürdel 238

A fiúk világa érzékelhetetlen.
Honnan lehet tudni, hogy a közönséges tudat tükörkép?

Szeretet a sötét, érzékeli, világtalan világból.

„Világos", „es leuchtet ein", „es wird erhellt" — a megértést vagy magyarázatát érzékeli világból vett hasonlattal világítjuk meg — de az érzékeli világban tapasztalt világosság, fény, világosság ~~kapcsolat a~~ kifejezéséhez honnan vesszük a fogalmakat?

Az ego skizóképtelen — a cél az én, nélkülem én fölé rendelése, aminek az alapja az ego. Az ego két tévedése: a megismerési tévedés, hogy a lény kint van, akár materiális, akár spirituális formában; hogy az igazság: dolog, amit el lehet érni; a morális tévedés, hogy a moralitást akarni lehet, vagy kell; holott az ego akarata nem az övé és ezért minden megoldó erőlködés. Az Én akarata csak a gondolkodás mentén élhető át, annak akaratában; a koncentrációban, ahol a fény

50 felé produkció teljesítője – mert mivé is nő benne az egy kinthozás önmagára – a neveket, az odaadás és fejlődés aktusa és intuíció

ben, hogy ezek lehet nemi: az alig vehető ízre, ahinek nem adll önmagán kinthozni, mivé elsősorban ezek, odaadásra képes, mert a teljesítéstől, a koncentrációtól fejlődésük is: van. Ez az a „van", amely tudatunk fitkos és nem ítélő része.

Az egy megkívánó gondolkozás, amely minőség mult, ítélkezhet jelenlétté, azaz intuícióvá; és ennek mentén az akart is egyre az én akarat lesz: ugyis nem kell külön akarni: az Én van: és az egyben akart és gondolkodás és érzés. Ez a mikrokozmosz: nem kívülről mozgatott mozgás.

Az ént, a nélkülözhetetlen ént, nélkülünk nevezzük. Minőlet, amely tudat egy lényt is alkotójává emelkedik, amely egy, érző, gondolkodó, akaró, mint funkció, azt léleknek nevezzük. A lélek az, amit körülményesen mulyadtunak érzünk, amit elhibázott minőségében mulyadtnak alkotó, amely ellentmondásos, amely körülményesen fejlődésre képes lehetünk. A lélek funkciója a gondolkodás; mely az tudat nélkülözhetetlen erő, egy mozgás önmagában, egén tudatunk erőn alapuló; ezért a lélek életének forrása nélkülünk. A lélek a nélkülözhetetlen állapot, azonosításainak története és fennmaradó kísérője; a minőség tragikus hőse, ahit a Sors ér, ahi tévedő, bűnhődő és megtisztul; nemesül és megdicsőül.

Tehát a nélkülözhetetlen állapotnak minőségét mindig az azonosítások lépésének felelnek meg. Ezért egyéni lélekmozgásként, legkésőbb kinthozott tényként bennünk tudati lélekből.

Gondolkozom, tehát vagyok. Megtisztult gondolkodás, ezért gondolkodás. A „van" a gondolkodásom által jósolt. A gondolkodás csak önmagát, ahit az egy-en túlmenő „gondolkodást" mélyülhet. És ezzel túlmutat a lélek határain. A gondolkodás a világgal kapcsolatban van a világgal (Newton). Ezekben csak vele összhangok, gondolatom nélkülem is meg-

állnak. A Jó is csak mint az igaz. Szimpátia és antipátia működik tovább.
A gondolkodás nem ismeri önmagát, csak gondolkodik önmagáról. 51
A kő jellegzetességei:

A gondolkodást az emberi alkotja és csak másodlagos gondolatok, mert nem inspiráció gondolkodás, tartalmak csak az érzéki világból származhat. Akarjuk vagy sem a tartalmat az érzékiségből kapjuk. Természettudomány, a gondolkodás nyomtatása, hogy arról önmaga felé beszélhessen.

Szkolasztikus példa: elválasztás az inspirált gondolkodástól. A gondolkodási képesség a „külső" természet nem hat, nem zavarja a „belső" működés kifejlődését (szemben az inspirált vagy nem inspirált de ösztönhöz kötött gondolkodással).

A választás kora. Sartre.

Az én az emlékezés, a maradandó a tudati élmejében. De ezekkel (és talán elsősorban) az, aki a maradandót, az állandót érzékeli. Ha a lány és az alsz, sőt a cselekvés (érzelés) egybeesnek. Az igazi én a mély tudat maradandóságának, vagy a tudatban első állandóságnak érzékelője. Ez az „állandóság pontnem" és nem „jelenlét-nemű", mert az alsz nem önmagát, hanem valamiféleképpen „túlsőképét érzékeli.

Szülőlét

A tudatra három morálitás: lélekismereti morálitás. Előtte: parancsolás.

A gondolat csalta a tudat igazolni kell a gondolatot. A gyógyításnál érzékelés
A lélek a középpontba, a lélek vagy az én
A belső tudás: a gondolkodás nem az egyetlen közvetítő"

Hit.

A választás az értelmi lélek korában. Függőség az érzéktől, értéktől
A gondolkodást használja, nem kiszolgálja vele.
transcendencia

Az elválasztás módot ad a nélkül individualizációjára; az individualizált nélkül elpusztítja a más felé: a nevetést, amikben a gondolat, érzelem és akarat együtt van. De a gondolkodás által az akaratban, az érzelem világát a tisztaságban, ahhoz közelít.

Az érzelem érezhet, akkor a kitöltést valamit. A közönséges érzés akadályt az érzelemnek. Az érzés érzelemmé válik és nem úgy a tárgyát: önmagát érzi; a tudatból ered az érzelem keresztül. Érzés az érzelmen belül.

Nem ellenállni az érzelemnek. Szubjektumnak lenni, nem tárgy; nem az, akit az érzelmek mozgatnak. A megbontott gondolkodás átlátja az érzelmet: nem ingyen neki adt a gondolkodásért.

Az érzelem mindig egy tárgyát van: nem önmagáért, egy tartalmáért. Ezért rosszak a mélyek az érzelem. Pedig az igazi tartalom. Rendszert ered az érzelem összhangját, indítót érzésnek.

Dacos: az érzés gyűlölet. A nélkül, ami belemerül a semmiségbe: a nevetést.

Az igazi érzelem - gyűlölet, de a gyűlöletben inspiráció

A Kínából egy hatás; a kívül és belül határa. Miből áll?

Az igazi érzelem nem közvetlenül az ítéletből ered, de az ítélet az Én.

Az érzelemből belépünk, mint egy ködbe és élünk benne. Nem mozgat bennünket, hanem mozgásban élünk.

A feloldott érzelem a gyűlöletet hozza, a gyűlölet az érzés lénye, amely az világot érzi. Ebből fakad a vétkét, a felkínált érzelem.

Az ember a formán át lassú gondolattá azt, amit észlel. Ezt a formát tartja realitásnak; nem azt, amit gondolattá oldott fel.

Mozgás: a mozgató és a mozgatott együtte. Ezért csak egy igazi mozgás van: a gondolkodás.

Az eleven gondolkodásból lesz az absztrakt, nem elenkezik. Az eleven gondolkodás kiindulási a szinkronizáció mikéntje.

Az absztrakt gondolkodásból az emlék nem maradt ki; csak a mediálás közvetítésével, egyre inadekvátabb módon, abból a nem-tudásból kiindulva, amelyben az gondolkodunk, míg nem esünk az absztraktságba. A feladat az, hogy a közvetlenségre tudat erőszak a tudat/pólusból közvetítővé legyünk. De épp ezért csak az erőszak nem lehet tárgya a tudat-pólusnak.

A tudás és hiszékeny mellérendelésének, diszkrétnek principiális (más nem lehet), nem pontnak a mellérendelése (a Holden mentén ugyanaz, mint a Hold) mint nem létező egész mozgás alá, ahol a gondolkodás folyamatában mozgásban maradhatunk és érhet dinamikus realitásaktusban nyújt, miközben tudás/akarat egy transcendenciára emelő ölelő, emelő bűvös módon függővé lehet.

A tanítás megértése módot ad arra, hogy arányos legyen előttünk a gondolkodásunk, amely gondolja, nincs más feladata, mint hogy önmagát megragadja a mozgásban, amellyel ő gondolja a tanítást: mert ez a mozgás pontosabb, mint a Tárgy. Ahhoz, hogy a Tárgyat elhagyja, ne érezzen tudásszerzés. Az egyedi önmegismerés a gondolkodás mozgása.

A normális absztrakt gondolkodás, amint erőszak valósít, állandó ismétlődést, egy tanítást kész önmagán kívül, abszolút igen is az

[illegible] a [illegible] elméletileg [illegible], nem képes
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Fünf Schalen

Inhalt 27–29.

Anhang 97–

1967 Zürich.

Wie erlöst man: Nachwort 1918

Ein Weg 1918

Ph. d. Fr. Zünfte 1918 Vorwort 1918. (S. II)

1923 Stuttgart!

Scheinwerfer. 1918(?)

Lehrjahre 1918 (?) 1917–18 skizzenhaft.

Das Zeitalter des Geistesleb. und die Gegenwart

Die Gegenwart in ihrem Doppelsinne. Charakteristik des Punktes Theos. L'Uomo (11)

Charakteristik der Epoche oder Bewusstseinsseele und des Geistselbstes. Cogito ergo sum, ergo ego possum et cogitare. Credo zwar abmodern.

Die Transzendenz. Wahrheit. Gedot. Sartre. Vereinigung. L'Uomo (108).

Dante u. die Gegenwart.

Die Bühne als Erziehungsmittel der Menschheit, im Sinne der Anwesenheit des Subjektes.

Der Kultus der Gegenwärtigkeit.

Das Verschleiern des Geistes (Verstandesseele)

La Luce: Del pensiero libero dal senso. X

Die Geisteslage in Osten.

Apokalypse X

Alles, auch das Metaphysische, Spirituelle, ist jedoch.

Der Naturalismus, Volonté (33). Das Aussen. X

Die Erkenntnissucht der Zukunft.

Die Transzendenz, der Untergang

Die zerstreute Kultur. Das Leben; Pariser

Impressionen. 116* 174*

A fondamento mistico e Ph. d. T. è misura.

Erneuerung des Denkens. Goethes Weltanschauung 67–

Wenn Geist verneint, dann, dann

Das wahrhaftige Denken; Mysterien II. 12

A tanok:

Geistbellst!

1.) A kontinuitásról, a tiszta gondolkodásról (Wie alles Wissen) stb. és tovább.

2.) A tan-nemzetről. A diadalról. Moralitásról. A Kulturnemzet-ről Studium

3.) Geisteswissenschaft als Erkenntnistheorie

Cyrz

1.) A gondolkodásról.

2.) ~~Ego és én~~ A gondolkodás élménye

3.) Az én és az ego.

1.) A gondolkodás mint nyitt cselekvés; amely is csak az eredményében tudatos. Nincs a tudatban más, csak gondolati elem.

Az érvényből következik: Amore XI – XII. — VIII.

Für H. Lang. Das Leben der Erkenntnisprozesse.

Minden tárgyak
gondolati által tudom, elmúlt az időben, amiről
fogalmam az emlékét pedig.
Örvegódás

Minden az emlékét (jelenlét szempontból):
én, képzelet, első mellett tapasztalat, mennyiség.

Modern művész — a lélek önkénye — önfeledtséggel —
Örök világ — létezik-e?

Opie.

Tam és képesség. A kérdésfeltevés és következményei. A gondolkodás centrális mozgása. Az absztrakt gondolkodás — tiszta gondolkodás. A gondolkodás univerzalitása és szubjektív jellege. A gondolkodás alapja. Az énérzet. Az én ellentmondásai. Az intuíció. A mellem, mint a megértés eleme. Az emlék világa — mult világa. Az élet és a jelen. A jelenlét. Az absztraktság lekerülése. A gondolkodás fizikai megfigyelése. Az érzés és annak eltérése a gondolkodástól. ✱ A tiszta tapasztat. ⊙

Il sintetico atto del pensiero, base di ogni giudizio. Volonté 13

Gondolatvilág — zene világa. A testem kívánsága: a világi éntudat x.

Die Gelassenheit, Art of seeing. Absztraktság: Volonté 185.

Ein Schritt ungemessen unser kleines Leben.

Ich bin, also kann ich denken

Die Gegenwart

A test és az érzés, asszociáció, gyűjtőnév megnevezése tárgyaknak.

PAPÍRNEMŰGYÁR
PGY